



# РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник



ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

**Родово имене** - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълнен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на частни човече. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година V, брой 26 (191) 22 - 28 юни 2009 г.

цена 0.55 ст.

„Ще го иде на света най-старото учение.“ (Ванга)  
„Ти прави каквото трябва, пък да става каквото ще.“ (Николай Хайтов)

„Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механичен, а абсолютно свободен процес.“ (Петър Дънов)



## СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

Джек ЛОНДОН

ГЛАВА 1

Целия си живот съм усещал други времена и други места. Усещал съм други личности в себе си. О, повярвай ми, също-то е било и с теб, мой бъдещ читателю. Пренеси се обратно в детството си и

ще си с помниш това усещане, за което говоря, като нещо преживяно в детските дни. Тогава не си бил завършен, кристализиран. Бил си податлив, променящ се все още дух, съзнание и същност в процес на оформяне – да, на оформяне и забравяне.

Продължава на стр. 17



## ЕНЬОВДЕН КОГАТО СВЕТЛИНАТА Е НАЙ-МНОГО

Дора АЛЕКСАНДРОВА

Ой Яни, Яни, бре Свети Яни!  
Тръгнал ми е Яни с кола за биле,  
с кола за биле, за яньовче,  
за яньовче, за камомиче.  
Среща го срещна Яньова майка,

тя на Яни тихо говори:  
- Ой, Яни, Яни, бре Свети Яни,  
върни се Яни, върни се, синко,  
други отишли, обрала го са,  
обрала са, върнали са се.

Продължава на стр. 8

## ОБЯВА

Жителите на екоселище Васил Левски търсят да закупят ветропомпа за сондаж. Търсят човек, който да я конструира, приемат съвети по въпроси за конструкцията ѝ.  
Тел. за връзка: 0889866000;  
0897793305

## Размисли и въпроси от изложбата БЪЛГАРСКАТА ПИСМЕНОСТ

Венко АЛЕКСАНДРОВ

Свидетели сме на една тотална духовна криза, а изложбата третира именно духовността. Културата и историята на България са едно от най-важните обединителни звена за днешния разделен български народ. Освен традиционно познатите факти и събития в изложбата са представени и новостите, които бяха установени през последните десетина години и станаха достояние на българската общественост. Беше обърнато голямо внимание и на установени факти и събития много преди 1989 г., но и досега не намерили своето решение. Това разбуни духовете на посетителите, особено на учителите и учениците. За какво става въпрос:

1. Писменост на протобългарите Имен и Синд от изгубения континент Му в Тихия океан отпре-

ди около 50 000 г., които са имали една високо развита цивилизация за своето време.

2. Съпоставка на разчетените рунически знаци, с които кан Аспарух идва на Балканите и които са датирани около 5000 г. пр. Хр., с други древни писмености, като: Финикийската - на 3200 г. пр. Хр., Шумерската - на 3100 г. пр. Хр., Еламската - на 2700 г. пр. Хр., Египетската - на 2500 г. пр. Хр., Китайската - на 1800 г. пр. Хр., Етруската - на 1000 г. пр. Хр., Гръцката - на 800 г. пр. Хр.

3. Древната тракийска писменост, представена с оброчната плочича от Градешница - Врачанско, датирана на 7000 г. и сакралната плочича от Караново - Новозагорско, датирана на 6000 г. Тази писменост е декодирана от Стефан Гайд.

4. Азбуката на Орфей. Тази писменост от XIII в. пр. Хр. е открита от поета Никола Гигов, който бе



представен на българската общественост още през 2003 г. от д-р Дориян Александров в градската библиотека на София. С това откритие падна митът, че в Кирилицата влизала едва ли не цялата гръцка азбука. Както стана известно, гръцкото писмо е едва от VIII в. пр. Хр., т.е. с цели пет века след азбуката на Орфей. Кадъм я подарява на гърците, те я предават на римляните, а по-късно се приема и от европейците.

5. Проглас към евангелието. Това е първото българско стихотворение с голям философски заряд. Българистите считат, че оригиналът, който не е открит, е на глаголица, с подпис К. К., което може да означава Константин Кирил или Константин Костенечки.

6. "България - държава на духа". Мисъл, изказана от акад. Дмитрий Лихачов. Той потвърди изследванията на българистите, че азбуката,

**ВАЖНО** УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!  
Търсите ли в. "Родово имене"?



Изисквайте го от разпространителите. Ако те ви пращат на групи паблиони, сергии, книжарници или се оплакват, че са имали малко бройки, ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА.

Каталожен № 618

настоявайте и се абонирайте. НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ!  
ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86.

Не прекъсвайте четенето на любимия вестник "Родово имене"! И той ви търси!

писмеността и културата на Русия са дошли от България, имайки предвид старобългарските писатели Кирил и Методий, Климент Охридски, презвитер Григорий, Константин Костенечки, Патриарх Евтимий, Йоан Екзарх, Константин Преславски, Григорий Цамблак, Черноризец Храбър, Владислав Граматик и много други.  
7. Съдбата на старобългарските ръкописи. През време на турско-

то робство са изнесени от България повече от 3600 ръкописни книги, за да бъдат спасени от унищожаване от турците и гръцките фанариоти, а голяма част са били направо откраднати от емисари като лорд Кързон (изнесъл книги, натоварени на 9 катъра), Евгений Суханов (изнесъл около 500 ръкописни книги), офицера Веригин (изнесъл през 1828 г. три талиги с книги).

Продължава на стр. 7

„У всички земни хора възможностите да творят са равни, но те от тях различно се възползват.“

Владимир Мегре, „Сътворение“

„Сега ще видиш. Но гледай с чувствата. Само чрез чувствата ще можеш да познаеш същността на сътворението на Божията мечта.“

Владимир Мегре, „Сътворение“

Историята на човечеството, разказана от Анастасия

# СКОРОСТТА НА МИСЪЛТА

- Сега вече е известно, че това, което отличава човека от всичко растящо и живеещо на Земята, е способността му да мисли. Мисъл, макар и зачатъчна, имат и животните, и растенията. Човекът ги превъзхожда по скоростта на мисленето.

Първоначално скоростта на мисълта на човека била най-близо до скоростта на мисълта на Бога и при определен начин на живот е можела да се ускори и да надмине Божествената. Или поне така е искал нашият Родител.

Ако скоростта на човешката мисъл достигне Божествената, човек ще може да твори жив хармоничен свят и на други планети.

## Значението на скоростта на мисълта е най-великата тайна, пазена от жреците

Те се опитвали да заличат по всевъзможни начини дори косвените изрази, напомнящи за скоростта на мисленето.

Сигурно си чувал изрази като „бавномислещ“, „трудно съобразяваш“, „ще се мръкне, докато ти светне“. За какво говорят те? За това, че е трудно или безинтересно да се разговаря с човек, чиято мисъл работи бавно.

Скоростта на мислене при всички хора на Земята е различна. Но различията могат да бъдат и незначителни, и големи.

## С помощта на значително превъзходство в скоростта на мислене един човек може да покори много хора, цели народи

Представи си, че на един милион души се постави задача с някакви аритметични действия. Първи решава задачата онзи, чиято скорост на мислене е по-голяма от тази на другите. Той може да реши задачата по-рано от останалите с 10, 20, 30 секунди, една минута, 10 минути по-рано. Този прост пример показва, че един човек ще знае отговора с 10 минути по-рано от другите. С 10 минути по-рано от всичките останали 999 000 човека той ще узнае нещо ново, ще получи по-бързо знание.

Примерът с аритметичните действия изглежда безобиден, но...

Сега си представи: пред хората от цялата Земя е поставена някаква задача, чието решение изисква 1000 години. Те започват да я решават. При един човек скоростта на мислене превъзхожда другите три пъти. Следователно всички междинни действия на човечеството ще му бъдат известни по-рано.

Онова, което човечеството ще решава 900 години, той ще го реши за 300. Следователно 600 години той ще може да контролира и насочва действията

на всички останали хора. На някого ще подсказва правилно междинно решение, ще го приближава към крайния извод, на друг ще дава лъжливо решение, с което ще го връща назад. Или, което за него е по-лесно, може да даде на всички едновременно лъжливо решение, което води до задънена улица, и после пред всички може да направи откритието, с

други думи - той може да властва.

Още преди седем хиляди години жреците разбрали

## Какви възможности се откриват пред човека, притежаващ по-голяма скорост на мислене, отколкото на другите хора

Те си поставили за цел да увеличат многократно разликата. Използвайки специални упражнения, те се опитвали да ускорят мисълта си, но в онези времена не успели да постигнат голяма разлика. И тогава



## Измислили система, която забавя скоростта на мисълта на всеки роден човек

Внедрената от тях система се е усъвършенствала не едно хилядолетие, тя действа и сега.

Погледни внимателно начина на живот на повечето от съвременните хора, анализирай го и ще видиш: повечето усилия са насочени към това, да се забави движението на мисълта ти.

## Анастасия започна да разкрива тайните на жреците на хората

Тя обясни, че дори малкото дете не бива да се откъсва от заниманията му, т.е. да се прекъсва движението на мисълта му.

После ти ти показва още редица упражнения, насочени към ускоряването на мисленето на детето. Тя ти разказа, че началото на обучението при нас се състои в правилното поставяне на въпросите към детето.

Когато на детето се зададе въпрос, мисълта му започва да търси отговор и с това се ускорява повече. Така скоростта на мислене се увеличава с всяка минута и към единадесетата година тя вече превъзхожда многократно скоростта на мисленето на човек, обработен от системата, възпираща мисленето.



Погледни какво става в съвременния свят. Още от най-ранна възраст детето е обкръжено от изкуствени предмети. Всеки предмет е възплъщение на нечия мисъл. И така на младенца се поднася нечия мисъл, която освен това е и примитивна - например дрънкалка. Когато поотрасне малко, то получава кукла или механична играчка. Децата играят с това, което им е поднесено...

Владимире, забележи разликата. Твоята дъщеря като малка е играла с дрънкалка, после е разглеждала кукла. Синът ти, роден от Анастасия, също обича да играе като всички деца, но за него играчки са катеричката, вълчицата, мечката, змията и много други, сътворени от Него...

Сега сравни, само че непременно си представи каква е разликата в скоростта на мисленето на този, който е създал дрънкалка за детето, и на Онзи, който е създал катеричката.

По този начин едното дете общува с предмет, в който е заключена примитивна мисъл, а другото общува с предмет, създаден от Бога.

## Скоростта на мислене при двете деца, общуващи с толкова различни обекти, ще се различава чувствително

При кое дете тя ще бъде по-голяма, ти и сам можеш да се досетиш.

Когато вашите деца започнат да говорят, вие определете какво могат да правят и какво не. Фактически на детето се внушава, че то не може да мисли само, че всичко е решено вместо него. Следователно на него не му е нужно да мисли, а трябва само да следва нечий мисли.

Когато детето тръгне на училище, застаналият пред него учител му обяснява смисъла на нещата, правилата на поведение и устройството на света. Не просто му обяснява, той изисква от детето да мисли по същия начин, както е мислил някой друг. И с това отново затормозява развитието на скоростта на мислене. Или, казано иначе, на детето се забранява да мисли самостоятелно.

## Във вашето училище отсъства най-главният предмет, чието предназначение е да се увеличава скоростта на мисълта

Този главен предмет е заменен с множество други, чието предназначение е да се намали съществуващата скорост на мислене.

Владимир МЕГРЕ  
„Енергията на живота“  
Превод М. ДОНЧЕВА



„Ненасилието, приятелството и сътрудничеството трябва да бъдат разпознати като новата норма, като отличителните черти на днешния истински герой. Нещо повече, чувството на гордост във връзка с тези качества трябва да се засилва и да заеме мястото на чувството на гордост от насилията и агресията.“

Шри Шри Раби Шанкар

„На теб и на моята мечта хората ще помогнат със своите малки, почти неуправляеми лъчи. Но те ще бъдат много и вие заедно ще въплътите мечтата в материалната реалност. Ще пренесете себе си и групите през отрязъка време на тъмните сили.“

Владимир Мезре, „Анастасия“ II книга

# ДЕЦАТА

## Възпитатели на възрастните

**Проф. д-р Кирил ПОРОМАНСКИ,  
Кюстендил**

Общоприето е мнението, че светът, в това число и човекът, се развиват постъпателно, прогресивно. В противовес на това мнение, древните и антични автори разглеждат историческия прогрес като низходяща стълбица, която започва от «Златния век» (Хезоид, Лукреций Кар, Сенека) или като циклично повторение на един и същи стадии (Платон, Аристотел, Полибий).

Във ведическите текстове времето се дели на четири епохи (Юги):

1. Сатя Юга или златната епоха, която може да се сравнява с младостта, когато моралът, етиката и здравето са съвършени.

2. Трета Юга, епоха, когато започва деградацията, но степента на чистотата е още висока.

3. Двапра Юга, когато на Земята се раждат повече хора с демонични заложби.

4. В желязната епоха - Кали Юга, в която живеем сега, господства несправедливостта, човечеството започва да остарява.

Господстващата цивилизация се превръща в деградираща сила. Цивилизацията изражда човека, отдалечавайки го от неговата първичност. Ф. Енгел предупреждава: «Да не се ласкаем твърде от нашите победи над природата. За всяка такава победа тя ни отмъщава.» Алберт Швайцер, лауреат на Нобелова награда за 1952 г. в словото си заявява: «Човекът се превърна в свръхчовек. Но свръхчовекът, надарен със свръхчовешка сила, още не е достигнал равнището на свръхчовешки разум. Колкото повече расте неговата сила, толкова по-беден става той. Нашата съвест е длъжна да се събуди от съзнанието, че колкото повече се превръщаме в свръххора, толкова по-безчовечни ставаме». Ако това важи преди повече от половин век, какво да кажем за съвременността? За това с тревога говорят и пишат много автори. Според Ерик Фром, необузданият, корумпиращият хедонизъм е източник на всички злини в миналото и днес. Той стига до извода, че

*съвременният начин на живот формира  
болна личност и болно общество*

Към това трябва да прибавим констатацията на Силвио Гезел, според когото лихвата се превърна в рак не само на банковата система и икономиката, но и на цялото общество. Затова Аурелио Печеи, създателят на Римския клуб от стотина от най-видните специалисти на планетата, постави с цялата и сложност и тревога проблема за Качеството Човек. Приблизително такава е обстановката, в която съвременните деца идват на този свят.

Общоприето е да се счита, че семейството и училището са основните фактори за възпитанието и обучението на подрастващото поколение. И ако по времето на патриархалното семейство и училището на Възраждането и Просвещението това до голяма степен беше така, то в съвременната глобална епоха на тотална криза и Интернет, нещата коренно се измениха. Семейството вече не е истинско семейство. Разкъса се неговото единство. Бащата трябва да работи от сутрин до вечер и не на едно, а на няколко места, за да върже двата края на семейния бюджет. Майката също тръгна или да закърпи семейния бюджет или да се «реализира». И единият и другият нямат време за децата си. От малки с тях се занимават в най-добрия случай бабите и дядовците. Богатите наемат една или дори няколко детегледачки. Така на детето му липсват първите седем години, ограбени от «семейство-



то». Следващото насилие над природата на детето извършва училището с многобройните си паралелки, в които обучението и възпитанието (ако го има) се извършва тоталитарно, за всички еднакво. И във висшите учебни заведения се влиза не там, където студентът желае, а по някаква сметка. Било то по бал, било то по някаква случайност или всепознатото уреждане. Е, в такъв случай чудно ли е, че успехите на лекарите са под земята, че все често стават катастрофи, че толкова хиляди и милиони хора не са си на мястото. И от това страдат в еднаква степен и «специалистите», и семейството, и обществото. Училището го интересува бройката учащи се и навреме платените вноски за обучение.

Ако е вярно, че браковете се сключват в небесата, проблемът със създаването на семейство не зависи от притежаваните материални блага, от това дали партньорът (партньорката) са блондини или brunети, от телосложението и обноските, от датата или друг незначителен фактор, а от това дали човек е намерил своята половинка. Ставайки семейство, родителите започват да си мечтаят за своето бъдещо дете: момченце или момиченце, на кого да прилича и т.н. Но се оказва, че не родителите избират децата си, а обратно - децата избират родителите си. В своето прераждане душата избира чрез кои родители да се въплъти в човешко тяло. Кой тогава избира, родителите или децата?

До скоро беше модерно в средите на педагозите да се счита, че детето се ражда «табула раза» - чиста дъска, върху която родители, учители и обществото изписват живота и качествата на детето. В народните приказки и сказания от древни времена се говори за наречници, орисници, парки, които идват при новороденото и започват да наричат, т.е. програмират живота на бъдещия човек. В езотеричната литература също се говори за това, че

*душата идва на този свят със своя  
програма, в която са включени редица  
уроци, които трябва да усвоят, за да се  
развие и усъвършенства*

В книгата си «Програмираният Исус» доцент Иво Лозенски разработва програмния подход в развитието както на света, така и на човека. Повече от 30 години той работи съвместно с феномена Слава Сиврюкова, с чиито психотронни способности разработват редица научни проблеми, включително първи създават модела на атома. Постановките му са интересни и полезни и заради това, че той прави успешни успоредици и тълкувания на редица библейски текстове от Стария и Новия завет.

Според доц. Иво Лозенски, Вселената е изграде-

на от две първични субстанции: субстони (фундаментални частици) и първично програмно поле. «В началото беше Програма. Не Божественото слово, и не и Големият взрив, а Програмата», пише той. Това поле има универсален характер и се проявява навсякъде в пространството и времето. Дефинира го като първично програмно поле, което действа по дадена програма, напълно независима от волята на човека. Проявите на това уникално поле могат да се наблюдават в света на атомите и биологичния свят, при паранормалните явления, неидентифицираните летящи обекти и други. Вселената е програмно управлявана система. Универсалният план на мирозданието може да се приеме за твърдествен на библейския Божи промисъл, утвърждава доц. И. Лозенски и според нас има право. Доказателствата са многобройни - и емпирични, и научни, и психотронни.

За първи път полският писател фантаст Станислав Лем развива идеята за една Вселена, представляваща суперкомпютър с вложени една в друга йерархични структури. Някои съвременни изследователи също лансират представата за Вселената като един огромен торсионен компютър, в който всяко по-висше ниво на организация на материята има по-широк контакт с някакво «всеобщо информационно поле», което Божидар Палушев нарича «световно поле на съзнанието». От момента на сътворението светът е управляван от Универсална програма. Носител на биологичната еволюция е Биологичната програма, която е сложна, съставна част на Универсалната програма. Библейският текст утвърждава, че човекът е бил сътворен по Божи образ и подобие т.е. по подобие на някакъв първообраз, заложен в неговата програма за преражданията. Индивидуалната биограма на човека е част от една по-голяма инкарнационна програма. Във всяко ново прераждане човекът се доближава до своя първообраз, докато накрая стане негово точно копие.

В глава 2 на Битие неговият автор дава допълнителни сведения за това как е сътворен човекът... «И създаде Бог човека от земна пръст и вдъхна в лицето му дихание за живот; и стана човекът жива душа». И така, първият човек е имал двойствена природа; материално тяло и жива душа, жизнена енергия. Аристотел нарича тази жизнената сила «ентелехия». По-късно Х.Дриш, И.Рейнке, А.Г. Гуревич предлагат вместо «жизнена сила» нови понятия като «психоид», «доминанта», «биологично поле» и др. Организмът на човека представлява съвкупност от живо вещество (система от клетки и органи) и индивидуално биограма поле, синоним на душата. Следователно човекът притежава неповторима индивидуалност с безсмъртно начало - душа, което в Библията и в други религии е наречено Дух.

«...И ще се върне пръстта в земята, каквато си е била; а Духът ще се върне при Бога, Който го е дал.» (Книга на Еклесиаст 12:7)

И тук трябва да си зададем резонния въпрос. А къде мястото на възпитанието? Щом всичко се дължи на биологичната програма, а и самата душа си идва и се материализира в човешко тяло със своя специфична програма. Кой от родителите или учителите или възпитателите има реална представа за тази неповторима програма на личността? Никой! Навярно затова и възпитанието, и образованието дават толкова оскъдни резултати. А прозорливите се насочват към самовъзпитанието, слушайки преди всичко своя тих вътрешен глас. И съобразно своите дадености и придобити умения и навици се приспособяват в заобикалящия ги свят, най-често като неразбрани от близките си и от обществото самотници.

# АЛТЕРНАТИВАТА –

**Екатерина  
ПЕЙЧЕВА**

Доклад, изнесен на XVI Научна конференция „България – познание и памет за миналото, взор към бъдното“, Шумен, 30-31 май 2009

Всеки човек знае библейската история за Каин и Авел. Каин, земеделец, избретател на занаятите и неговият брат Авел, скотовъдец, поднасяли своите дарове на Бога. Бог приел даровете на Авел, но отхвърлил приносите на Каин. Разгневен от това, Каин убива брат си Авел и е прокълнат от Бога.

Така Библията закодирано ни поднася истори-



ята на съществуващите в древността два типа цивилизации: едната - природосъобразна, живееща в хармония с космическите ритми и процеси, а другата - грабителска, агресивна, експлоатираща природата, античужденна, и победата ѝ над първата. Ние живеем именно в тази Каинова цивилизация и до днес. Но макар и победена, природната цивилизация праща свои посланици в кръстопътни моменти от човешката история, за да предадат посланието за живот на основата на любовта, търпимостта, хармонията и космическите закони на заблуденото човечество, поело по пътя на самоунищожението. Такива посланици са Орфей, Заратустра, Исус Христос, богомилите, Учителя Петър Дънов, а в последните години това е сибирската ведруска Анастасия, чийто живот и послание са описани в книгите на руския писател Владимир Мегре.

За пръв път посланик е жена, Анастасия, чието име означава „възкръсналата“, а това означава възраждане, активиране на подтиснатата досега женска енергия, енергията на любовта, търпимостта, хармонията. Само при хармония между женското и мъжкото начало, при уравнивене на ИН и ЯН като в древния китайски знак, човечеството може да се съхрани и

има бъдеще и живот. Само хармонията на женската и мъжката енергии ще доведат до поемане по нов път на оцеляване, радост, любов и установяването на нов тип цивилизация, която ще възроди планетата и нейната природа, ще се грижи за Райската градина Земя, която ни е поверена от Източника на Живот и Любов, когото наричаме БОГ. Така човечеството като блудния син ще се завърне при своя Божествен Баща, осъзнало своите заблуди и грешки и поело по нов път. И ще бъде посрещнато с бащинска обич и радост от Небесния ни Отец.

Какво е посланието на Анастасия? Тя предлага всяко семейство или отделен човек да създаде своето родово имение. Това е къща с двор върху 10 декара площ, частна собственост на семейството и рода. Върху тази площ се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашни и горски животни по такъв начин, че **срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста и прясна храна, жива вода и пълен с енергия и аромати въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семейството и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.**

Голямата на пръв поглед площ от 10 декара е необходима, за да се получи самоподдържане, възпроизводство и самоизцеление на земята, да може тя да издържи вмешателството на човека. Ако участъкът е по-малък, не може да се получи кръговрат на органичното вещество, ще трябва отново много да се работи,

а земята ще боледува от обработката. Много е важно да се разбере именно този **основен постулат – чрез родовите именения човек се грижи не само за своето изхранване, а за възраждането на природната среда.** Така ще се възстанови и природата на планетата, която сме докарали до екологична катастрофа.

Възпитанието на децата в тази природна среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

На пръв поглед това е една простичка програма. Всъщност обаче, тя предполага такава радикална и мащабна промяна на съзнанието и поведението на хората, че с право можем да говорим за създаването на една цялостна **НОВА ЦИВИЛИЗАЦИЯ.**

Какво включва тази **цялостна и мащабна промяна?**

На първо място това е **ново отношение към природата и земята.** Сега човечеството се изхранва чрез интензивно земеделие, което на пръв поглед осигурява огромни количества земеделски продукти, произведени от малко хора. Например Съединените Щати се изхранват почти изцяло от щата Калифорния. Но това води до тотално и бързо изтощаване и ликвидиране на плодородния хумусен слой на почвите, което води до нужда от все по-големи количества химически торове, хербициди, пестициди и, в крайна сметка, до лишена от хранителни вещества отровна продукция. Чудно ли е тогава, че хората все повече боледуват, принудени да се хранят с неестествена, наситена с консерванти и отровни химикали храна? Освен че влошава здравето им, такава храна и



животът в милионните мегаполиси води и до промяна на психиката на хората – увеличава се агресията, множат се престъпленията, а от това най-много страдат децата. Когато започнат да създават своето родово имение, хората променят отношението си към земята. Те започват да се учат да се отнасят към нея с любов, осъзнали, че тя е тяхната **Майка-кърмилница.** Днес вече са създадени нови методи на земеделие, т. нар. **биоземеделие**, което не се стреми към огромни добиви с помощта на изкуствени торове, не се намесва в природните програми на растенията, създавайки растения-мутанти, а с уважение към природния ред оставя растенията да се развиват във вида, в който са създадени. Защото днес човеците толкова са се възгордели, че се смятат за по-умни от своя Създател и се опитват да „поправят“ неговите творения. А **Природата е съвършено създадена компенсирана система с много фино балансиране и всяка намеса в нея води до непредвидими последици.** В което се убеждаваме всеки ден – урагани, наводнения, глобални промени на климата и – неизвестно бъдеще за човечеството и планетата. Затова продуктите, създадени в родовите именения, с минимална намеса в природните програми, по методите на биоземеделието, ще бъдат чиста и здравословна храна. Тази чиста храна, съчетана с живот под звездното небе, т.е. в природна среда, а не на канцерогенния смъртоносен асфалт, ще донесат автоматично здраве и радост на хората. Ще се

промени и самото хранене – тъй като ще се хранят с чиста, високоенергийна храна, хората няма да са принудени да се тъпчат както сега с огромни количества нискохранителни продукти, да изтощават земята за производството им, а в крайна сметка да гладуват и страдат от недохранване.

Като дишат природно чист въздух, незамърсен от отровните газове на автомобилите, хората ще получат прилив на енергия, която ще разкрие творческите им способности, ще им върне истинския човешки образ на богopodobни същества. Те ще се свържат с най-висшата енергия на Вселената – преобразяващата енергия на любовта, и така ще станат истински космически същества. Защото ще живеят по законите на космическите цикли и ще участват в природните процеси напълно съзнателно и няма да боледуват заради нарушаването им. Така ще се формира и нов тип психика на хората – водещи в нея няма да са агресията и съревнованието, т.е. конкуренцията, а радостта от творчеството и споделянето му с другите. Тези нови хора ще живеят по законите на Любовта и радостта в създаденото от тях самите пространство на любовта на родовите им именения. Те ще го създават с обич към Земята и Природата, защото ще имат новото съзнание и познание, че всичко в природата е живо, че земята, растенията и животните, цветята и пчелите, и особено водата, така необходимата ни вода, се нуждаят от нашата обич. Последните изследвания показват, че

водата е жива, че помни и променя структурата си в зависимост от отношението към нея и между хората, а също и в зависимост от влиянието и вибрационните характеристики на средата. Едва сега можем да си дадем ясна сметка какво правим като цивилизация, насищайки пространството с излъчвания на агресия, омраза, сексуални извращения, престъпност, отрицателни емоции, страх и ужас, прилавени към физическото замърсяване от бълващата отрови промишленост.

Животът в родовите именения ще създаде и нов тип социални отношения и структури, основани не на пазарната икономика, създаваща консуматорско общество и изискваща все по-висок ръст на производството, което окончателно ще изчерпи суровинните ресурси на планетата, а разгръщане на потенциала на живото творчество. Вместо мъртви вещи и огромни и излишни количества стоки за потребление и храни, хората ще създават своите живи градини, и така ще възродят и живата природа, ще възродят планетата Земя, ще я спасят от екологична катастрофа. Така те ще осигурят и бъдеще за себе си и своите потомци. Вместо днешните градове, мръсни, прашни и претъпкани с хора, които живеят в нечовешките условия на бетонните жилищни блокове, с вредна и обръкана енергетика, причина за множество заболявания, ще се създадат новите екоселища от родови именения. В тях животът ще бъде основан на обич, разбирателство, творчески труд и ще бъде в хармония с природните закони



# РОДОВИ ИМЕННИЯ

и цикли. В тези екоселища хората ще се подбират на принципа на приятелството и взаимопомощта ще бъде тяхното ново междуличностно отношение. Децата, които ще се раждат там, ще бъдат новите жители на планетата Земя, с развити необикновени за нас способности, с ново отношение към земята и природата. Животът в тези селища ще носи радост – радост от общуването с природата, с приятелите, със животните. Нова етика ще имат тези хора и тя ще бъде **благоговение пред Живота**.

Често ни задават въпроси, свързани с образованието на децата, които ще живеят в тези прекрасни градини, сътворени от родителите им. Днешното образование в училищата отдавна не отговаря на потребностите на времето и изискванията за изграждане на пълноценни, почтени, добри и щастливи хора. Нито образователните програми поднасят необходимите знания за живота в съвременното общество, нито училищата са безопасни и осигуряващи подходящите за децата условия. Доказателство за това са непрекъснатите промени в учебните програми, огромните тежки препълнени чанти на децата, наркопласборите край училищата, родителите, които водят и вземат децата си от училище. Самите деца са стресирани, напрегнати, често агресивни, психически нестабилни.

В екоселищата ще бъдат изградени всички необходими социални

структури, в това число и училища. Вече съществуват създадени системи за обучение на нов принцип, при което децата активно и творчески участват в учебния процес и усвояват за няколко дни учебния материал за цяла година. Такива училища са Валдорфските училища в Западна Европа, училището на акад. Щетинин в Русия, Училището за българска култура „Цар Симеон Велики“ в България и др. Възпитаниците на тези училища са хора с ново отношение към света, природата и хората.

България е в предните редици на този процес, защото в началото на 20 век на българския народ е даден новия път за природосъобразен живот и средството за това възраждане чрез Словото на Учителя Петър Дънов и Паневритмията, която той ни завеща да предадем на човечеството и особено на неговото бъдеще – децата. Защото Паневритмията – Свещеният Танц на Живота – дава нова програма за живот, ново отношение към природата и между хората, нов начин на мислене и заедно с това създава мощен енергиен поток, който свързва хората и Земята с Божествения свят и ги преобразява с енергията на Божествената Любов. Животът сред природата, под звездите, в съгласие с



космическите процеси ще превърне хората в космически творци, способни да творят като своя Баща – със силата на Словото.

Учителя Петър Дънов определя Паневритмията като „наука за хармоничните и съзнателни движения, основани на законите на живата природа. Тя е ритмична проява на Божественото начало във Вселената.

Паневритмията е съвкупност от упражнения, целящи развитието на физическото тяло, пробуждане и разширение на съзнанието, нравственото укрепване и израстване на личността.

Движенията в Паневритмията, съчетани с музика и слово, се превръщат във вътрешни, психични процеси, събуждат висшите, възвишените сили на човешкия дух и подготвят човека за идването на Новата Култура.

Космическият Танц на Паневритмията се играе от 22 март до 22 септември, на изгрев слънце, когато всички творчески сили са във възход. Играе се навън, по възможност сред природата, по двойки – мъж и жена, наредени в кръг.

Хармонично единство на музика, слово и движение, големият цикъл на Паневритмията се състои от 28 упражнения, следвани от „Слънчеви лъчи“ и „Пентаграм“. Тя възпява красотата на живата природа, сред която новите пробудени и осъзнати хора вър-



хлядолетия.

Тази рисунка показва именно възкръсналото след хлядолетия подтикване и унижаване на женско начало, Майката, която идва с любов отново при своите деца. Добре е и ние да я приемем с любов, да се подготвим за тази идваща нова епоха, като се покаяме. Покаяние не означава разкайване и унижено моление за милост, а активен процес на промяна на мисленето и отношението, което е истинското значение на думата „метанойа“ (преведена като покаяние) – тя означава буквално промяна, обръщане на ума. Всичките ни беди като цивилизация идват именно от отхвърлянето, унижаването на женския принцип, от внедреното лошо отношение към Майката – Майката Природа, Майката Земя, собствената ни майка, която ни е родила, внушеното от хлядолетия разбиране, че жената е виновна за бедите на човечеството, така наречения „първороден грях“.

Когато Библията, основа на духовното възпитание на хората, от хлядолетия внушава „в грях ме роди майка ми“, може ли да се очаква нещо добро? Затова ни е нужна промяната, покаянието – да се обърнем с обич към майката, която ни е родила, дала ни е живот, към Земята, която ни храни, към Природата, която ни дава въздух, вода, място и условия за живот, към Планетата, която ни носи сред космическите простори, нашият небесен дом, даден ни от Създателя да живеем на него, но и да го пазим, поддържаме, обгрижваме. Тогава Богиня-

Така в края на епохата, в която живеем, в края на нашата цивилизация, на човечеството е дадена алтернатива за ново бъдеще – бъдеще не катастрофално, както мнозина предричат и очакват въз основа на древни апокалиптични книги, а ново време на радостно творческо осъществяване. Впрочем във Ватиканския Кодекс на маите, където са описани четирите епохи на съществуване на човечеството, въз основа на който се правят предвиждания за катастрофалния край на нашата цивилизация през 2012 година, в четвъртата рисунка, наречена „Слънце на земята“, няма и следа от катастрофа или някакво бедствие. В нея от небето се спуска богиня, която не носи разруха, а цветя, и всички символи показват благополучие, изобилие, доволство, а фонът на рисунката е розов. Не е ясно защо се приема, че там е изобразена катастрофа, която ще унищожи човечеството. Най-вероятно това е поредният опит за манипулиране чрез страх – начинът, по който се управлява човечеството от

та, Майката, ще ни обсипе с цветята на своята обич, ще ни прости хилядолетията омраза и безогледно експлоатиране и ние ще заживеем в новия свят на мир, хармония, любов.

На пръв поглед всичко това звучи като прекрасна утопия. Но в света вече има създадени над 450 000 екоселища, в които живеят хора, осъзнали пагубния път на човечеството и потърсили алтернатива. Нима ние не се опитваме поне за малко да се спасим от невротизма и нечовешките условия на градовете, като си почиваме сред природата, край морето, по планините, за да се заредим със сили и енергия? А защо да не опитаме да заживеем постоянно по този начин? От какво се опасяваме? Че ще се пуснем от клона, който ни дера ръката? Осмелим ли се, ще се окажем на зелената трева, сред благоуханни цветя, край бистри потоци. Няма да умрем от глад, нито ще изкарваме прехраната си в мъки, както ни внушава вездещата Библия.

**Ние сме генератори на най-мощната и благодатна енергия на Любовта – позволим ли си да облеем с нея природата и другите хора, ще ни се върне стократно и хилядократно благодатта, която сме дали. Природата, създадена като свършена жива система, ще се окаже любящата ни Майка, която сама ще ни храни и облича, а Небесният ни Баща ще ни облива с потоците на Космическите си творчески енергии, от които сега сме се екранирали в железобетонните си кутии. Обич, мир, разбирателство и щастие ще се възцарят в душите ни и ще заживеем наистина в Царството Небесно, което ще е в нас и около нас, както ни завеща Божият Син Исус Христос в своето БЛАГОВЕСТИЕ.**

**И всичко започва с простицкото послание – всеки да създаде своето родово име – своето пространство на Любовта.**



Сайт на Българска Родна Партия  
www.bg-rodna.org



Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев

## Всенаходно екологично движение (ВЕД) „Родово име“

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската Родова Академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР  
**Кръстанка Панчева**  
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР  
**Ася Кръстева**  
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:  
**Рени Радева**  
**Антоанета Андонова**  
**Ети Бобева**  
**Милена Атанасова**  
**Цветан Андреев**

**Николай Кафтанджиев**

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:  
1172 София  
кв. „Дианабад“  
ул. „Никола Габровски“ N1  
Хотел „Диана 1“, ет. 6, ап. 62  
тел.: 02 962 16 85,  
02 962 16 86, 02 962 16 87  
e-mail: rodimenie@abv.bg  
www.rodovo-imenie.org

ISSN 1312-7063

Издателска Къща „Новата Цивилизация“ ЕООД - София  
Уникредит Булбанк  
IBAN: BG04UNCR96601031647309  
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.

„Светът е пълен с неверни мисли и безсмислени суеверия, и никои човек, обладан от тях, не може да напредне. Затова ти не трябва да поддържаш, че известна мисъл е истинна, само защото мнозина я смятат за истинна, нито защото е минавала за такава през вековете, нито защото е била написана

в някоя от книгите, които хората смятат за свещени; ти трябва да се обърнеш към своя собствен разум и сам да прецениш дали тя е разумна.”  
ДЖИДУ КРИШНАМУРТИ

# МАГНЕТИЧНИЯТ ЗАРЯД В КНИГАТА „МУЗИКАТА НА ОРФЕЙ”



„Музиката е откровение  
на вечната ИСТИНА”  
ОРФЕЙ



Изглед към с. Гела

## Дочка КЪШЕВА

В Орфеевата огърлица блесна още един бисер - деветата книга на поета и орфика Никола Гигов „Музиката на Орфей”. Тя е пространна, любопитна, разкриваща Орфеевата философия, дарба, любов земна и космическа, изразена в звуци и мелодии, дивни, вълнуващи като земния и космическия рай. В тази книга е скрита енергията на Земята и Космоса, в нея има магнетичен заряд, както в изкуството на Орфей, когато свири и омагьосва живата и нежива природа. Музиката на Орфей е като безбрежен океан, като небето и звездите, не можеш да я преплуваш и обхванеш с поглед, а трябва да я усетиш с душата си.

„Музиката е моето дихание”, думи на Орфей. Отново голяма истина, защото музиката като изкуство наистина е едно дихание.

„Искам да венчая песента на славея с хоровода на звездите”, тази мисъл разкрива мечтата на Орфей. А този древен спомен не се ли преражда и в наша бъдна мечта? Не са ли днешна и реализираща се мечта думите „Душата на детето се извайва с музика”. Слова, пълни с енергия и педагогически заряд, отправна точка в педагогическата мисъл и наука. Да се вае детска душа, означава да се борави с фин инструментариум, да се пипа много деликатно, с голямо педагогическо умение и никога да не се забравя УВАЖЕНИЕТО И ДОВЕРИЕТО към детската личност.

Децата са като ЦВЕТЯТА, трябва да ги поливаш, за да расте и избуява талантът им. Те носят частица от дарбата на Орфей и не случайно в основата на Родопския фолклор лежи тоновият род пентатоника, а това е Орфеевият лад (ре, фа, сол, ла, до), който свързва човешките песни с музиката на сферите (звездите). В музиката на Орфей има магнетична светлина и сила. ОР означава магнит, а ФЕЙ – светлина, а това е името Орфей. В древната литература

четем, че когато Орфей пеел и свирел - „и камъните плачат”. Всеки човек има потребност от музика, да пее и свири, за да изрази душата си в песен. Може би затова нашите деца и целият ни народ са пословични с музикалността си и по света се носи песенната ни слава. А Орфеев е пеел:

*В сърцето-крепост, с меч  
не можеш да се добереш.  
там песента единствено прониква.*

Орфей е имал цветово усещане за звуковете, т.е. съчетание на звук и цвят. Ето неговата цветна тонова стълбица:

до – червено,  
ре – оранжево,  
ми – жълто,  
фа – зелено,  
сол – синьо,  
ла – индиго,  
си – виолетово.

Не случайно в родопското халище са съчетани едновременно звук, светлина, слово и цвят. Те са толкова красиви, защото в него родопчанката вражда и рисува своето цветно усещане и своята душа.

Децата са като ПТИЦИТЕ, трябва да се направлява техният полет към духовността. А самият Орфей е бил авгур (гадател), той е гадал по полета на птиците, бил е и прекрасен имитатор. Песните на децата летят към небето като „прегърнати гласове”, пише Н. Гигов, и огласят духовното планетарно пространство.



Участници в Родопската Орфеева школа и древните музикални състезания „Орфеони”, 05-06 юни 2009 год.

„Орфеон” е бил кръгъл храм за песни и обреди в Родопите. В близост до него е ставало и музикалното състезание, наречено „Карнеон” в чест на жреците „карни”. След смъртта на Орфей тези музикални състезания са наречени „Орфеони”.

По инициатива на Никола Гигов от 2004 г. ние възкресихме Родопската Орфеева школа и древните музикални състезания „Орфеони”. Организатор на школата и състезанията е Националният музикално-фолклорен съюз „Орфеево изворче” с председател Дочка Къшева - фолклорист, народен изпълни-

тел, музикален педагог и композитор. Всяка година първата седмица на юни, когато цъфти Орфеевото цвете, в с. Гела, Смолянско, под връх Орфей, отваря врати тази уникална по рода си у нас и в чужбина Родопска Орфеева школа. В музикалните състезания участват деца – лауреати от конкурса „Орфеево изворче”, който се провежда в края на март в Стара Загора. Първенците в древните музикални състезания получават Диплом със звание „Орфеонче на България” и медальон на Орфей, свирещ на лира.

Аз и моите колеги сме не само горди, но и благодарим от сърце, че Н. Гигов увековечава дейността на школата и с приложените снимки на талантивите деца „Орфеончета на България”.

Децата са като СЛЪНЦЕТО, а то свети за всички.

„Със звуци Орфей говори със слънцето-флейтист.” (Слънцето-флейтист са думи на Орфей.)

Орфей е имал 7-степенна система в своето изкуство, а това е неговата стълбица към небето. Нека се опитаме да се изкачим по неговата „Стълбица към небето”.

Първа степен: МЯРКАТА.

Втора степен: КРАСОТАТА.

Трета степен: УМА.

Четвърта степен: ИЗКУСТВОТО.

Пета степен: НАСЛАДАТА.

Шеста степен: ЯСНОВИДСТВО.

Седма степен: БОГ.

А ето и Орфеевата нотна стълбица:  
Морето пее долно ДО.

Слънцето пее РЕ.

Планината пее МИ.

Птиците пеят ФА.

Морето пее СОЛ.

Луната е камертон ЛА.

Звездите пеят СИ.

Млечният път пее горно ДО.

В книгата „Музиката на Орфей” Н. Гигов ни потапя в един безкраен океан от невероятна древна информация за великия тракийски жрец, лечител, философ и музикант Орфей. Книгата се чете на един дъх и нейният магнетизъм ни зарежда с положителна енергия, обогатява нашите духовни познания. Не случайно аз наричам Никола Гигов най-големия автентичен ИЗВОР на древна информация. Той ни разкрива необятните хоризонти на ДУХОВНОСТТА чрез Орфеевата философия. Не случайно преди повече от 10 години той ни поведе по Орфеевия път - пътя на СВЕТЛИНАТА, МУЗИКАТА И ЛЮБОВТА.

Нека детските души и нашите човешки сърца бъдат съзвучни с музиката на ОРФЕЙ!

05.06.2009 г., с.Гела

„Защото националните символи залягат дълбоко в съзнанието на всеки, а от там на подсъзнателно ниво се извършват редица процеси, като породената от това мисловна енергия образува един общ поток с неумоверна мощ. Такива

мисловни потоци могат да бъдат насочвани за предизвикване на резонансни психо-физични явления, засягащи не само нашата планета и човечеството, но даващи отражение и върху цялата Вселена.“  
Инж. РАДИ ПАНАЙОТОВ

# Размисли и въпроси от изложбата БЪЛГАРСКАТА ПИСМЕНОСТ

Продължава от стр. 1

Изнесени книги са установени в Прага, Букурещ, Брашов, манастира Нямц в Молдова (там е цялата библиотека на Патриарх Евтимий), Москва, Петербург, Киев, Минск, Вилно, Львов, Одеса, Варшава, Лондон, Виена, Ватикана, Болоня, Белград, Загреб, Охрид, Александрия, Йерусалим и др. Досега никое българско правителство не е направило опит за връщането им.

Бяха поставени и се обсъждаха следните въпроси:

- На пазара за учебници се предлагат по 3-4 учебника от различни авторски колективи за един и същ предмет. Естествено и съдържанието е различно, което затруднява учениците. Авторските колективи са предимно доценти и научни сътрудници. Често изложението е на академично ниво и не се разбира достатъчно ясно от учениците. Въпро-



сът е, защо в колективите не се привличат и учители, които във всяко едно отношение са по-близо до учениците?!  
- Защо е необходимо почти всяка година да се правят някакви реформи в учебното дело? Не е възможно учащите се за такъв кратък срок да усвоят новостите. Освен това е известно, че старата българска учебна система бе една от най-добрите в Европа. Тя би могла да се интегрира, да послужи като подложка на съвременността и така да се хармонизират системите. Не е нужно всеки нов министър на просветата да се доказва с реформи.

- Новостите в българската писменост, каквато е например тракийската, установена доста отдавна, още не могат да намерят място в учебниците и учениците учат стари догми. (Това важи и за историята на България, особено древната история.)

- Време е нашата дипломация да заработи и поне част от старобългарските ръкописни книги да бъдат върнати на стопанина си - България.

Ние сме в ЕС и това може да улесни дипломацията.

01.06.2009 г., София

# СВЕТОВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ В ПИСМЕНОСТТА ПРЕЗ IV В. СЛ.ХР.

**СЕРИЯ ОТ СЛУЧАЙНОСТИ И ТИПОЛОГИЧНИ ПРИЛИКИ, ИНТЕРФЕРЕНТНИ ВЛИЯНИЯ ИЛИ НЕИЗСЛЕДВАН ДОСЕГА ФЕНОМЕН НА ПАРАЛЕЛИЗЪМ?** (Данни от предварителните изследвания)

Д-р Росен МИЛЕВ

## ПЪТИЩА И ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ОБЯСНЕНИЕТО НА ФЕНОМЕНА. СМЯНА НА ПАРАДИГМАТА В МЕДИЙНАТА ИСТОРИЯ

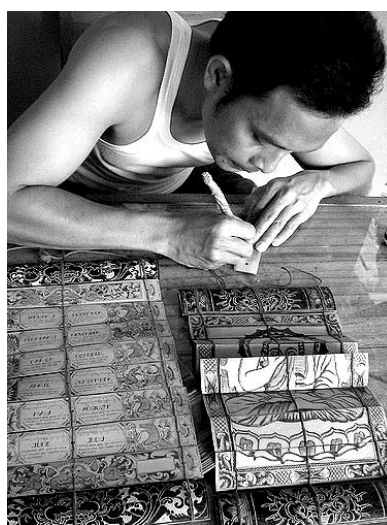
(Продължение  
от брой 25)

Конкретното влияние на религията върху писмеността като културна техника може да бъде забелязано и при създаването през IV в. в Константинопол - новата столица на Римската империя, на т. нар. екфонетична нотация, на музикалната писменост за съхранение и възпроизвеждане на песнопенията в християнската литургия, също и в началото на инди-

видуалното, „тихо четене“, което отчасти замества четенето на глас в християнския свят. Книжовникът получава нов статут и нова социална роля (той е често преводач, писар, преписвач, духовник, четец, интерпретатор едновременно) - на средновековния интелектуалец. Въпреки обстоятелството, че за повечето от империите, особено за Римската и Китайската, IV в. е по-скоро време на политически и икономически упадък и криза, именно бумът на писменостите за пореден път показва, че периодите на криза често са продуктивни за културното развитие. Непосредствено след време на криза се развива и писмеността на маите. Независимо от всички специфики на различните религиозно-писмени системи, подобна симултанност на трансформациите и симетрия на разнообразието в света не наблюдаваме нито в по-ранната, нито в по-късната история на писмените култури. Едва в наше време, 17 столетия по-късно, може да видим

подобни феномени в развитието на аудио-визуалните

медии, на глобалната електронна писмена комуникация чрез интернет, а също и в бума на различните видове печатни публикации навсякъде по света (нова „революция на книгата“). Като всяка революция, и „световната революция“ в писмеността е непосредствено предхождана и следвана от събития, в случая - в писмената култура, които или предвещават, или продължават „революционната стихия“. Те имат, разбира се, културно-технически, политически и духовни измерения. Това, което изглежда като „перманентна революция“, всъщност е постепенен, дълготраен еволюционен процес. Така например през II в. сл. Хр. в Китай е открита хартията, която постепенно навлиза все повече и повече в употреба през III и IV в. Въвеждането и на нов вид мастило провокира също реформирането и модернизиранието на китайските йероглифи. В християнския свят кодексовата книга, преди да стане доминантният медиен формат през IV



в., се използва по всяка вероятност още от I-II в. сл. Хр. при компилацията на гръцки библейски текстове в Египет. Още от II в. пр. Хр. се наблюдават първите опити за използването на пергамента като ръкописен материал. Преди да започне голямата серия от нововъведения на нови християнски азбуки и свързаната с това поредица от нови преводи на Библията на съответните езици, през III в. в Египет коптите създават първия протомодел - коптската християнска азбука и книжовност. Подобно е и „продължението“ на революцията като еволюционна верига в писмеността през следващите V и VI в. То може да се наблюдава навсякъде по света

- след записването на Талмуда през IV в., в V в. е въведена системата за вокализиране на еврейската писменост (с помощта на точки и черти, прибавени към вече съществуващите букви за съгласните, се създава възможност и за нотирание на гласните). Също през V в. широко се разпространява сирийското християнско учение на несторианите - със собствена азбука и книги. Несторианството се превръща в значим медиатор между най-различни култури и достига през Средна Азия чак до Китай. Тук, през V в., след вече осъществяване на реформи в китайската писменост, започва съставянето на фонетичните речници за произношение на логограмите/думи Юнфу, подредени в съответствие със звуковите и тонални характеристики на отделните думи. През 601 г. е съставен

общият фонетичен речник на Северен Китай Це-юн. Това изброяване на събития, продължаващи революцията от IV в., може да бъде допълнено и разширявано и по-нататък във времето. Но нека все пак спрем дотук в хронологията - поради рамките в обема на настоящата студия, и нека повторим, че след дълъг еволюционен период следващата истинска революция в писмеността в Европа



е през XV в. - т. н. „печатарска революция“. Тя започва на Европейския континент и постепенно се разпространява по света, като прави възможни големите, бързи и по-евтини тиражи.



„Точно като „брагати хора“, „знаещи“, „просветени“ („ведяхари“) били известни древните българи сред старите азиатски народи.“  
„Древните българи, Шумер и Вавилон“

Владимир Цонеб

„Българският език е най-точният език, на който могат да се предават окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на земята.“

Петър Дънов

# ЕНЬОВДЕН

## КОГАТО СВЕТАЛИНАТА Е НАЙ-МНОГО

Продължава от  
стр. 1

**ЕНЬОВДЕН –  
ДЕНЯТ НА  
УМИРАЩОТО И  
ВЪЗРАЖДАЩОТО  
СЕ СЛЪНЦЕ**

Един от най-красивите и най-древни български празници е 24 юни. Преклонение пред слънцето, природата и онова неоченимо богатство на българската земя, което надхвърля повече от 3 хиляди вида лечебни треви. Как го описва великият българин Димитър Маринов в своите „Събрани съчинения“ (С., 1981 том I)? Народен празник: Яневден (Софийско), Иванден (Струга), Ивънден (Охрид) или Иван билибер и Иван брулно (Търновско). Празнува се в чест на слънцето и в чест на всички болести.

Слънцето дотук е стигнало в пътуването си крайната точка на своя път към лятото, оттука ще трябва да се връща към зимата. Тук малко си почива, та затова стои повечко на небето. Като си отпочине, окъпва се в **живата вода** и на сутринта на Еньовден, окъпано и подмладено, се обръща, за да тръгне назад. Тоя ден изгрива много рано и се опрощава с този свят, който няма да види освен догодина. То е радостно, че ще се прибере към зимовище и от радост играе.

Мнозина, които са на полето или на планината и са се сетили да гледат внимателно при изгриването на слънцето, са виждали как то няколко пъти поиграва. *Много е хубаво тоя ден човек да види слънцето при самото му изгриване, т.е. когато издаде сърп, и то да те види и да вземе от тебе сбогом и да се поръси.* (Баба Мария, с. Казълисе, баба Стоя, с. Русокастро, баба Неда, с. Табачка, Русенско).  
На Еньовден се къпе

от лоши болести. Къпе се, защото се къпели слънцето и болестите. Това къпане е пак обредно.

В нощта срещу празника особена магическа сила придобива и водата. За лечение и гадаене, при залез слънце се взима от чист сладък извор „мълчана вода“ (наляна при пълна тишина, за да не се погуби от човешки глас магическата ѝ сила). През нощта срещу празника не бива да се пие вода, нито да се налива, а в самия ден не се пере, за да не се разболе член на семейството.

В нощта на умира-

Рано на този ден хората излизат навън и ходят боси по тревата, мокрят се с росна трева за изцеление на болестите и за рожби на бездетните жени. Вярва се, че до Еньовден различни треви и билки придобиват лечебна сила, когато са набрани тъкмо преди изгрев слънце. После хората се къпят на реката или извора. Заедно с него се къпят и всички болести. Налива се вода за в къщи, в която слагат билката **еневка** и по-късно се мият с нея. Познавачите на



щото и възраждащото се слънце е апогей на лечебната сила на растенията. Събраните в по-тайна доба преди изгрев чер трън и еньовче, вратичка и комунига, иглика и маточина, се използват за лек през цялата година. Билките се вият на венци и се разпределят на Св. Врач.

Грижата за съхраняване на реколтата и страхът от природните сили са породили забраната да се жъне на Еньовден. В народните представи той е „аталия“ (лош) ден и се вярва, че Свети Еньо ще поразии с гръм нивата на онзи, който не го е уважил на празника му, а е отишъл на работа.

Има поверие, че в нощта срещу Еньовден там, където има заровено имане, от земята излиза син пламък.

**ПРАЗНИК НА  
ЗНАХАРЯ И  
БИЛКАРЯ**

билки и тяхното лечебно въздействие събират билки, сред тях непременно има **еневка**, комунига, вратига, тинтява, чемерика. Те съставят основното съдържание на букета или венеца, а около тях са още билки до 77 на брой. С всички тях или от тях народът прави **енъовски китки и венци**, с които окичват различни места в къщата и след като се изсуши, се използва за лек. Най-старата жена билкарка, познаваща силата на всяка целебна билка, се разпорежда сред останалите жени. Тя нарежда момите да вият китки и венци, а невестите да омесят прясна пита. А самата тя разбива в менче вода и мед. Има и други бакърчета с накиснати набрани билки в тях. С китка старата жена поръсва с водата от бакърчето с билки всеки от присъстващите, както и стоката за здраве и му дава да опита от питата, потопена в ме-

довина. После от всички къщи хората се събират на открито място, където вият голям венец и го окачват на черничев, крушов или ябълков прът. Важно е прътът да е висок, строен и жилив, символ на самия живот. Всички минават през огромния венец, а в това време жените пеят песни за змейове и змеици. С този венец през годината лекуват болните родилки.

**СТАРА ЕЗИЧЕСКА  
СИМВОЛИКА,  
ПРЕПЛАТЕНА С  
ХРИСТИЯНСКИЯ  
ОБРЯД ЕНЬОВДЕН**

На някои места в страната след провирването през венеца се извършва **ладване**: Тук се намесва стара езическа символика, останала от култа към богинята Лада от далечината на древни славянски времена. Предишната нощ с престилка се покрива котел, пълен с чиста изворова вода. Котелът ношува под трендафил. На другия ден, на празника, в него се пускат китки и пръстени и се пеят песни с молба към богинята Лада (стара славянска богиня) за здраве, семейно щастие и благополучие.

На този ден се бере метличина, с която се мете огнището. Смята се, че набраните на този ден метли омита през цялата година лошотията, болестите от дома, измитат лошите духове и таласъмните от къщата, двора, от цялото стопанство.

На Еньовден се скубе **здравец и се пресажда у дома**, да донесе здраве, сили и успехи на хората. С това вековечно вярване неизменно място в градината на българката има здравецът, от който тя къса, за да се закичи сутрин, с китка здравец изпраща съпруга си на работа, изпраща децата на школо или на далечен път.

**ВРЕМЕ ЗА МАГИИ**

Добронамерени или

не, народът и тук изразява своите вярвания, надежди и копнежи, като привиква на помощ лечебната природа на билката. На някои места съществуват еньовски обичаи – къпане в леденостудена река, прескачане на огньовете в полунощ и други. На Еньовден билкарки, врачки и магьосници берат своите „тайни“ билки. Казват, че познават 77 билки, защото толкова са болестите. Но най-вещите от тях твърдят, че болестите са 77 и половина. Затова свиват венец със 77 на брой билки и половин от още една, знайна само от тях. Защото, твърдят, че тази половинка е за лека нова, още непозната болест. Дали сред тях не е СПИН, ебола, атипична пневмония, раки или нещо друго съвсем непознато, което ни предстои да дочакаме? Знахарките не казват, но са готови да я посрещнат и да ѝ противодействат със своите знания и със силата на лечебните растения.

Някои от най-разпространените магически ритуали по нашите земи се правели тъкмо на Еньовден. Набраната и натъкмена на този ден **енъовска китка** стои цяла, както е вързана, през всичките месеци до следващото лято. От нея се къса нужното стръкче, с която да се приготвят лекове. Или опушват със запалени сухи билки, или ги слагат във водата за пиене или миене, или ги поставят в кърмилката на животните – според болестта и страданието.



Но има и не добри магии, както е и в живота. Та всички ритуали от този ден изобличават и доброто и злото от целия житейски цикъл. Рано сутринта на Еньовден изжитните поля тръгват жени-бродници, наречени „житомамници“. Те правят ритуали, с които „обират“ силата и берекета на нивите, за да останат те мършави и да не дадат добра реколта. Правят, струват, така че берекетът да се пренесе и отиде в собствената им нива. И се „обират“ обикновено чуждоселските ниви. Е, змейовете злосторници не са си отишли от нашите земи. Само дето са преобразени с лица на съвременни злосторници – обирджии, крадци, убийци, насилвачи.

Наред с другите болести, дано Еньовден ни помогне да се преборим и с тях. Защото и това е болест по нрава на хората – казват знахарите. И ѝ противодействат с природна, добра сила.

Ако някой копнее да се сбъдне негово съкровено желание, става призори на 24 юни, излиза навън и застава бос на тревата. Гледа към небето и ако е чисто и се вижда ясно луната, ще му се сбъдне желаното. Хората ще бъдат щастливи и обичани, честити чак до другия Еньовден и още по-нататък.

“Природата си служи със символи и знаци. Няма престъпление или добро, което човек да е направил и за което природата да не е турила отпечатък върху неговото тяло. Тя отбелязва всички престъпления и всички

добродетели.”  
„Българин, в космичния смисъл на думата, е човекът на Духа”

Петър Дънов

Петър Дънов

# НОВ БЪЛГАРСКИ КАЛЕНДАР

**22 ЮНИ** – Св. щмчк Евсевий Самосатски

**1878** - провежда се четвъртото заседание на Берлинския конгрес. Английският делегат лорд Солзбъри прочита британските предложения, приети на предварителна конференция от руския делегат. Предложенията предвиждат разкъсването на Санстефанска България: Северна България със Софийския окръг образува васално на султана княжество; Южна България, преименувана на Източна Румелия, става автономна област под върховенството на султана; Македония се връща на Турция; и прочее.

**813** - хан Крум печели решителната битка с император Михаил I при Месемврия.

**1862** - роден е в Свищов проф. Иван Шишманов, литературен историк, фолклорист и общественик, починал на 23 юни 1928.

**23 ЮНИ** – Св. мчца Агрипина  
Международен олимпийски ден

**1876** - първите достоверни и пълни с ужас сведения за жестокостите, извършени от турските редовни и нередовни войски над българското население, се явяват в европейския печат едва на тази дата, когато лондонският вестник “Дейли нюз” публикува първата дописка на своя цариградски кореспондент Едвин Пиарс. Тя е изпратена на 16 юни същата година от Пиарс, адвокат и кореспондент на вестника в турската столица. Сведенията получава от д-р Уошбърн и д-р Лонг – професори в американския “Роберт колеж” в Цариград. След това вече специалният кореспондент на “Дейли нюз”, американецът Дженариус Макгахан, посещава лично пострадалите във въстаналата област и обнародва покъртителни статии, които разтърсват съвестта на европейския свят.

**1881** - роден е в с. Равно поле, Софийско, Лазар Добрич, доайен на българския цирк, умрял през 1970.

**24 ЮНИ** - Рождение на Св. Йоан Кръстител.  
Св. Никита, еп. Ремесиански  
Еньовден

**1241** - починал цар Иван Асен II, син на стария Асен и племенник на своите чичовци - царете Петър и Калоян. Възкачва се на престола през 1218 г., когато

верни на Асеновската династия българи свалят узурпатора цар Борил и отварят вратите на Търново за него като законен наследник на коварно убития цар Калоян. В български, сръбски и византийски извори цар Иван Асен II се прославя като велик владетел и превъзходен човек. В характеристиката за него проф. Златарски го сочи като изключително явление не само между българите, но и между другите съвременни нему съседни

господари. С изкусен политически похват и военен талант той смогва да обедини българските земи на Балканския полуостров, като образува едно силно и обширно българско царство, стигащо до три морета - Черно, Бяло и Адриатическо, - и заздравява националните връзки между тях чрез възсъздаване на автокефална народна църква и възобновяване на Българската патриаршия.

**1861** - в Загреб излиза знаменитият сборник “Български народни песни” от братя Миладинови.

**25 ЮНИ** – Св. Прпмца Феврония. Преп. Дионисий Атонски. Мчк Прокопий Варненски

**1871** - във в. “Дума” Христо Ботев пише за тежкото положение на българския народ, но вярва в бъдещето му, защото: “Нашият народ има свой особен живот, особен характер, особена физиономия, която го отличава като народ - дайте му да се развива по народните си начала и ще видите каква част от обществения живот ще развие той, дайте му или поне не бъркайте му да се освободи от това варварско

племе, с което той няма нищо общо, и ще видите как той ще се устрои.”

**1875** - роден е в Стара Загора поетът и драматург Кирил Христов, починал на 7 ноември 1944.

**1909** - роден е в Ловеч писателят Димитър Димов, починал на 1 април 1966.

**1927** - умира литературният критик Боян Пенев, роден в Шумен на 27 април 1882.

**26 ЮНИ** - Преп. Давид Солунски и Давид Български. Св. щмчк Висарион, еп. Смоленски

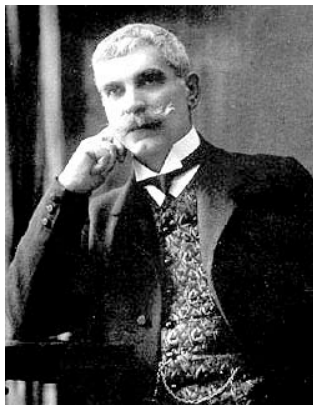
Международен ден за борба с наркоманията

**1879** - новоизбраният княз Александър Батенберг полага клетва пред Великото народно събрание, първо по ред, което го бе избрало с изблик на радост и надежди за светло бъдеще. Обстановката е достолепно проста: в средата на заседателната зала два аналоя, на единия Кръстът и Евангелието, на другия - клетвата князът става от трона си, приближава се до аналоя с клетвата и я прочита: “Заклевам се в името на Все-

могъщого Бога да пазя свето и неуклонно Конституцията и законите на Княжеството и във всичките мои мероприятия да имам предвид само ползата и благо на страната, за което да ми помогне Бог!” Князът целува Кръста и Евангелието и се упътва към трона. Петко Каравелов се навежда към Княза и му прошепва нещо. Тогава той става и обявява Събранието за закрито. Принц Батенбергски става окончателно български княз Александър I. На другия ден сутринта княз Александър поема пътя от Търново за София.

**27 ЮНИ** - Преп. Сампсон Странноприемец

**1850** - роден е в Сопот Иван Вазов, починал на 22 септември 1921.



**1872** - роден е във Варна писателят Антон Страшимиров, починал на 7 декември 1937.

**1877** - руските войски преминават Дунава при Свищов.



Димитър Димов

**28 ЮНИ** - 3 Неделя след Петдесетница. Пренасяне мощите на Св. безсребърници Кир и Иоан

**1887** - д-р Константин Стоилов, един от водачите на Консервативната партия, съставя правителство и взема поста министър-председател. Три дена преди това Великото народно събрание е избрало с акламации принц Фердинанд за български княз. Новото правителство получава благоприятен отговор от княза и то незабавно изпраща нота до Високата порта да ѝ съобщи за станалото и я моли да одобри тоя избор. Портата от своя страна уведомява Великите сили и поисква тяхното съгласие. Русия се обявява против, а другите Велики сили не дават положителен отговор. Въпросът се затяга. Стамболов заплашва, че ако Европа се противи, ще обяви България за република. При подкрепата на Австрия и Германия княз Фердинанд заминава за България, без да чака одобрението на Европа. На 2 август (стар стил) 1887 г. той полага клетва пред Третото Велико народно събрание в Търново и поема управлението на страната. Общественото мнение в Европа одобрява станалото. С това в основата си приключва и министър-председателството на Константин Стоилов; скоро Стамболов е помолен да състави ново правителство, което той ръководи в продължение на седем години. Наследява го пак д-р Константин Стоилов на 18 май 1894 г. и съумява да постигне помирение между Русия и България.

**1903** - на Петрова нива започва конгрес на Одринския революционен окръг, на който се взема решение за въстание.

## ЗА БИБЛИОТЕКАТА НА ВСЕКИ БЪЛГАРИН В ДУШИТЕ НИ ДРЕМЯТ ГРАДИНАРИ И ОВОЩАРИ



### Бил Молисън “Въведение в пермакултурата”

Един учебник за това как да преминем към устойчиво развитие

Пермакултурата – като система за дизайн, се занимава еднакво с растенията, животните, сградите, а също и с инфраструктурата (вода, енергия и комуникации)...

Всеки, който прочете книгата на австралийския практик-учен, изобретател, учен и мечтател, ще се замисли, преди да засади в двора си и едно цвете дори. Па макар било то и китка здравец...

### Франц-Карл Рьоделбергер “Без земя”

Наръчник за изправяне на крака без изнурителен и съсипващ труд

Заглавието е точно: как без нормална земя, камениста или въобще без хумус, на глинеата почва може да се направи отлично екологично земеделие. Авторът Франц-Карл Рьоделбергер и днес е актуален, защото мъдростта в книгата му не е взета назаем, а сам той е преминал през всички препятствия и нескончаеми експерименти. Затова и така се чете книгата – на един дъх – като увлекателно приключенско четиво.

Търсете книгите на ИК “Новата цивилизация” във книжарниците “Пингвините” и “Хеликон”

„Перси и вълсви и българи еднo сyт и все те на ету землю пришелци“ - Летописец 1627 г.

„Персите, българите и вълхвите са еднo и също и всички те са на тази земя пришълци“

# ДРЕВНИ И ВЕЧНИ СИМВОЛИ СВАСТИКА И

„Не допускайте умът Ви да попадне в мрежата на господстващите мизантропски доктрини!“

Ал. Флеминг (1881-1955)

„СВАСТИКАТА“ и „СУВАСТИКАТА“ са възприети от всички, възродени от бур-гурските държавно-строителни ядра, вторично подивели, след локалната космическа катастрофа племена, които са съхранили изконния й смисъл. Не случайно тези символи откриваме по пътя на възродителите на съвременната енерговъоръжаваща се, но хуманно не-еволюираща цивилизация.

**Приложение 1**  
*Atlas of the World history 1974, München*  
Тази карта потвърждава изводите на проф. Х. В. Хилбрехт:

„Разказите от ранната история на Света, които откриваме в „Битие“, не произхождат от „божия народ“, а са били заети от по-старите народи, които дивите семитски орди, изсипали се от арабската пустиня, са заварили на плодородните земи по течението на Bur-Ra (nun) Ефрат и Тих (хутри) Тигър, и от тях примитивните бедуини възприели цивилизованите навици“.

Ядрата на „Бургурите“, „Божие учители“ самоасимилирайки се сред вторично подивелите народи, не само са утвърждавали своето сакрално Верую, предавайки им своите знания и държавност, но са възраждали, за разлика от глобалистите, тяхното историческо, културно и духовно наследство.

Веруюто им като крайгълен камък е заложено в Българското върховно единство.

Преди да разгледам символите: „Свастика“ и „Сувастика“ от „Схемата на Върховното Българско Единство“, фрагментарно припомням „Статия 19 от „Всеобщата Декларация за Правата на Човека“ относно символите и знаците, явяващи се най-вече като духовна информация:

„В съответствие с тези норми имаме право да разпространяваме древните наши символи. А онези, които възпрепятстват, следва да се считат за престъпници!“

**Приложение 2**  
*Диалектически осъвремененна схема на: „Бур-гурското Върховно Единство“* по илюстрация от книгата на Греъм Хенкок и Санта Фалия „Heaven's Mirror“ (по Michel Joseph, London, 1998).

Тук са изобразени бур-гурските символи: свастика\*, сувастика, композиции от тригълници и най-вече „Слънчевата система“ - хилядолетия до Н. Коперник, възприета и като „схема на атома“ от Ръдърфорд, както позитивни, така и негативни творения на цивилизацията.

От схемата е видно: бур-гурите са осмисляли идеомата „Танг-Ра“ не като теоним, а като „Космически Разум“, символизиран с кръст вписан в окръжност. Това се потвърждава от китайските летописи, които известяват: «Бугу нямат Тао / Бог!»

Декодирането на идеомата „Танг-Ра“ се осъществява чрез нейните субстанции: „Танг“ > небе > космос > материя, символизирана като свастика; „Ра“ > разум > дух, символизирана като сувастика. Следователно «Космически Разум» съществува чрез неотделимите си субстанции: «М а т е р и я» - «Д у х»

Интересно е, че властващите идеологии, които се „въоръжаваха“ с различени субстанции - „материя“ или „дух“, се израждаха като мизантропски. Под знамето на идеализма светата инквизиция устройваше масови клади с над три милиона европейски факли. Под знамето на материализма, само в Съветския съюз бяха ликвидирани над 6 млн. души с българско самознание, а по време на Втората световна война - и над 2 млн. евреи, без изтрепените от хитлеристите.

Уверен съм, че всички присъстващи, в различни степени в зависимост от интереса им, са информирани относно телно за хронологията, вариациите и интерпретациите на смисъла на изконните бур-гурски

свастично-сувастични символи от възвратите от вторично подивелите народи, но все пак да припомним: диспутите относно генезиса и смисъла на свастика-сувастичните символи от средата на миналото столетие от инфантилно-дилетантски ескалират в научно-академични. Чрез тях разобличаването на Антихриста стана необратимо, особено след бурното развитие на археологията, която даде свидетни жертви както по света, така и у нас (проф. Рашо Рашев).

**Приложение 3**  
Свастично-сувастична плетеница от „Камбаната на Хирошима“, скицирал д-р Хидео Токуда по време на участието си през 2002 г. на IV-та научна конференция на Института по „Интердисциплинарно Българознание“, в Преслав.

Тя е идентична със срещашите се в тракийските могили („Рошава чука“), върху етруски мозайки, както и върху северния корниз на сградата на италианското посолство в София, срещу „Светия Синод“.

Свастиката вече е разкрита по цял свят, в ареали, отстоящи далеч един от друг и хронологично от Сътворението до ден днешен: в Близкия Изток, Централна, Северна и Южна Европа, Азия и Далечния Изток, Двете Америки (от Алеутските острови до Огнена Земя), Австралия, Полинезия и практически в цяла Африка.

За разлика от другите примитивни знаци, като тези от последните милениуми, Свастиката се счита за уникален символ, съзнателно предаван по верижната традиция от човек на човек, от племе на племе, от народ на народ.

Названието „Свастика“ е въведено през 1852 год. от Ежен Бурнуф. Дотогава тя е била наричана „символът на Тара /Танг-Ра“.

**Приложение 3 А и 3 Б**  
Корените на историята на свастично-сувастичните символи се кри-

ят в далечното минало. Най-старите изображения датират от 10-15 хил. години до Хр. Археолозите са открили техни изображения върху съдове, медальони, оръжие, по подови мозайки, по стените на пирамиди и тракийски могили, абсидите на църкви и върху икони.

**Приложение 4 А**  
**Приложение 4 Б**  
**Приложение 4 В**  
Сведенията относно „Свастиката“ като християнски символ са

отразени от йезуита абат М. Мартин в знаменития му труд „Речник на християнската древност“ (1865)

**Приложение 5А, 5Б, 5В**  
**Приложение 6**

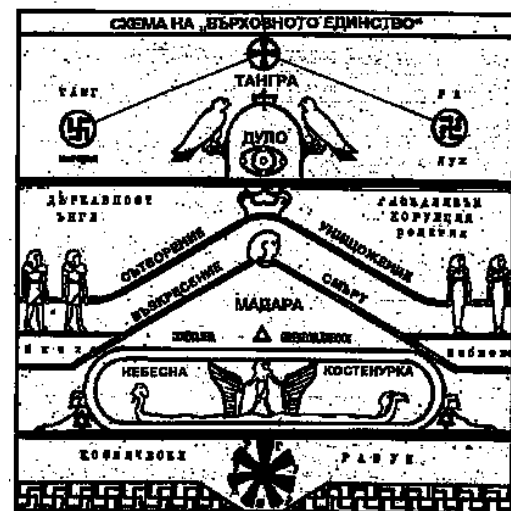
Също така свастично-сувастични орнаменти съставляват археологическите находки под черквата „Света София“ в град София. При откриването на гроба на цар Калоян във Велико Търново се намери, че мантията му в средата, от горе до долу е изве-

зана със свастики.

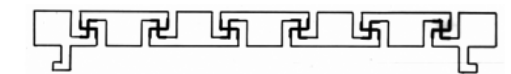
За разкритите свастично-сувастични символи на територията на бившата Съветска империя съвременниците пишат: „Въз основа на артефактите от археологическите разкопки, най-богатата територия, на която и до днес се използват свастично-сувастични символи, както в религиозно, така и в културно-битово отношение се явява Русия - ни Европа, ни Индия не могат да се сравняват в изобилие



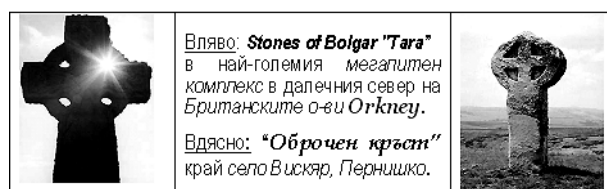
Приложение 1



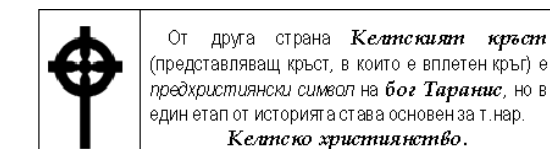
Приложение 2



Приложение 3



Приложение 3А



Приложение 3Б

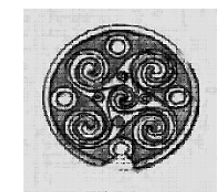


Свастика върху Тракийска ваза - сребрен символ при българите - по шведци и килими.

Приложение 4А



Свастики върху ваза - доарийска култура Мохенджо-Даро, (по поречието на Инд).



Килмерийско украшение със свастика от Северното причерноморие, VIII в. пр. Хр.

Приложение 4В



Коледен кравай с. Бял кладенец, Сливенско (фото А. Михайлов)



Железен връх на копие с руни и свастично-сувастични символи. (Брест-Литовск 3-5 в. до Хр.)



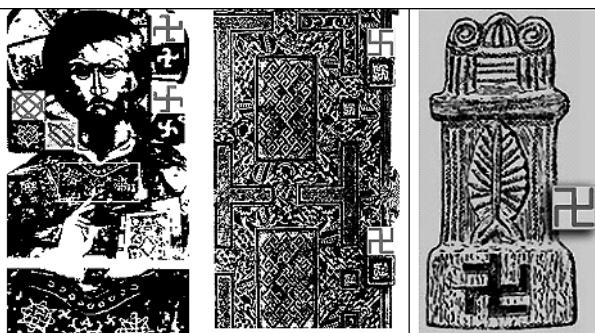
Свастика върху чинията на Ной. (по Шамар ал-Бургани)

Приложение 4Б

„... расата на елфите, т.е. – на Сияйните, което ще рече – на БЪЛГАРИТЕ.“  
 г-р Светлозар Попов  
 „Българското име в библейски времена“

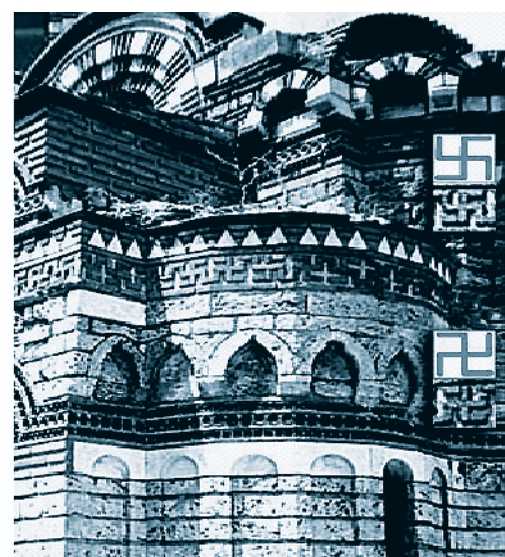
„Най-голямата добродетел в света е любовта към отечеството... тая добродетел естествено е основана на груга – любовта към ближния...“  
 Христо Ботеф

# СУВАСТИКА



свастики и сувастики върху икона, евангелие и оглар (Ю Франция)

Приложение 5А, Б, В



Свастики и Сувастики вградени в стените на носевърската църквата „Христос Пантократор“ (фото: д-р Цоня Дражев).

Приложение 6

Приложение 7



на свастики, резбовани върху оръжие, нашивки върху национални костюми, щамповани върху животни, домашни предмети. Свастиката се явява главен и почти единствен елемент на праславянските орнаменти. Тя има 144 названия със съответните графични обозначения. Свастиката, неведнъж както през хилядолетията, ще се въздигне и ще засияе над Земята. Такива символи са безсмъртни!!! (Виж допълнителните приложения)

**Приложение 7**  
 Свастика-Суасти украсява мозайку в църквата Святой Софии

Mosaic from St. Sofia church, circa 1050):

Нейни изображения може да видите и върху фреските на ризницата: Христос Пантократор-Вседержител в Новгородския Кремъл; Иоан Крестителя в Москва, както и църквата „Рождество Христово“ във Витлеем, която за-

ради свастично-сувастичните ѝ орнаменти беше обстрелвана по „погрешка“ вместо джамията от юдейската армия (1978 г.).

Таванът на тронната зала в Зимния дворец в Санкт Петербург и досега е покрит с този свещен символ. Свастика е присъствала и върху парични купюри до 1922 г. Нашивките в „Красной Армии“ са имали изобразени петолъчка и свастика, а върху знамето на Колчак се реела златна свастика.

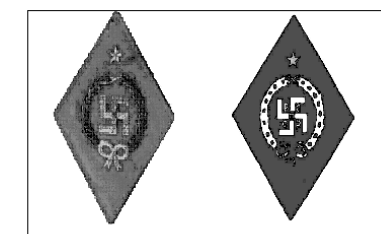
**Приложение 8.А**  
 Свастика върху двуглав Орел

**Приложение 8Б**  
 Свастични нашивки в Червената Армия

Военнослужазите в пехотните дивизии на САЩ са носили на левия ръкав свастика до края на 1938 г. Върху знамето на военната авиация на Финландия също се реела златна свастика. Гърците фиксираха чети-



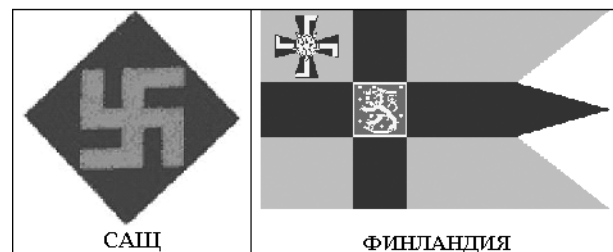
Приложение 8А



Б. Свастични нашивки в Червената Армия

Приложение 8Б

## ПРИЛОЖЕНИЕ IX.



САЩ

ФИНЛАНДИЯ



ГЪРЦИЯ

ИНГУШЕТИЯ

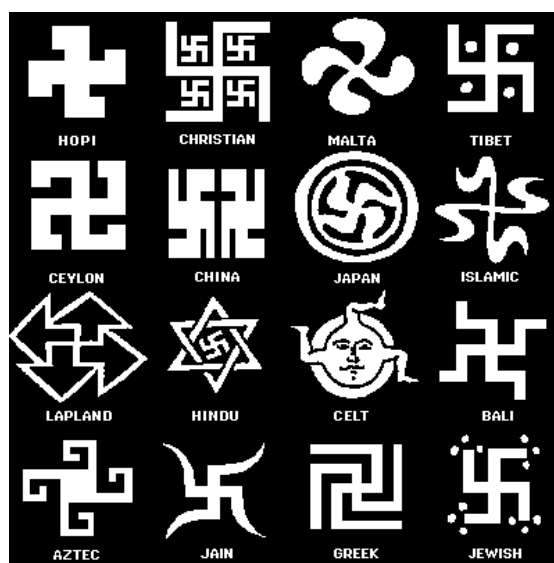
Приложение 8Б

римодулната свастика върху своето национално знаме, а ингушетите – тримодулната.

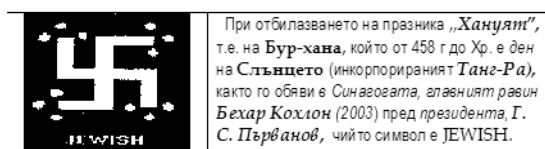
**Приложение 9**

След поражението на Германия във войната през 1914 г. нейните ветерани се обединили в полувоенни организации, използвани от Райхсвера за потушаване на комунистически и социалистически метежи, а техен символ станало изображението на свастиката. Най-голяма известност в това отношение получила бригадата на Ерхард, освободила Мюнхен от комунистите през 1919 г. От този момент свастиката се асоциирала с военната сила на Германия. След Втората световна война към свастиката се отнасят като към единствено фашистки символ, което води до грешни изводи относно преднацистката ѝ употреба в другите култури, като:

**Приложение 10А.**  
 1. HOPI; CHRISTIAN; MALTA; TIBET;  
 2. CELON; CHINA; JAPAN; ISLAMIC;  
 3. LAPLAND; HINDU; CELT; BALI;  
 4. AZTEC; JAIN; GREEK; JEWISH.



Приложение 10А



Приложение 10Б

При отблизването на празника „Хануах“, т.е. на Бур-хана, който от 458 г до Хр. е ден на Слънцето (инкорпорираният Танг-Ра), както го обяви в Синагогата, главният равин Бехар Кохлон (2003) пред президента, Г. С. Първанов, чийто символ е JEWISH.



Приложение 11А



Приложение 11Б



Мирно съвместно съжителство м/у Сувастиката и Символичния двоен триъгълник (известен още като „Печат на Вишну“, хилядолетия до инкорпорирания Давидов или Соломонов), върху герба на „Теософското общество“, основано от Елена Блаватска, Ню-Йорк 1875.

Приложение 12

които миролюбиво са съжителствали, също ли са антисемити?

Приложение 12

Приложение 13

За индуса свастиката – не е фашизъм, а хексаграмата - не е юдаизъм.

За него тези символи имат друго значение Той се чуди – що за интелект притежава Западният човек досежно неговата удивителна обусловеност относно тези древни сакрални символи. Мирното им съжи-



Приложение 13



Приложение 14

телство на Изток е необратимо!

**Приложение 14**  
 Свастиката – мъжкото, и Сувастиката – женското начало вече възкръсват в гробищните паркове – начало на падението на Антихриста!

фото Г. И. Григоров

„Не допускайте умът Ви да попадне в мрежата на господстващите мизантропски доктрини!“

Ал. Флеминг (1881-1955)

Та нали Бог ни е дарил с разум и душа, даже ни е дал възможност да ги ползваме. Но вместо да използваме своя разум

и своята душа, вместо да анализираме и осмисляме натрапваните нам българофобски доктрини, то ние дори започнахме сякаш да вярваме в тях, а това значи, че ни е обладал Антихриста, т.е. Бог напразно ни е дал разум.

**Д-р, инж. Герил СИБЕР**

Институт  
 Интердисциплинарно  
 Българознание  
 гр. Велики Преслав

ГОСПОДА МИЗАНТРОПИ, Вие, които разполагате с НЕУТРОННО ОРЪЖИЕ, СТЕ В СЪСТОЯНИЕ ДА ЛИКВИДИРАТЕ ЗЕМЛЯНИТЕ, НО СВАСТИКАТА – НИКОГА!!!

TITTEM GALL

„Хората мислят, че каквато храна и да употребяват, както и да мислят и чувстват, могат да бъдат здрави. Това е невъзможно. Здравето е свързано с чистите мисли и чувства, с чистата и доброкачествена храна.“

Петър Дънов

„Месоядството е една от причините за жестокостта и грубостта на хората и за неврастенията.“

Хората умират, защото има месоядство. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея.“

Петър Дънов

# 25 НАЙ-ПОЛЕЗНИ ХРАНИ НА ПЛАНЕТАТА

Списъкът се базира на последните научни изследвания за всеки от продуктите, пише [Zdrave.bg](http://Zdrave.bg)

13.11.2008

Последния списък на най-здравословните храни предлага в новия си брой американското популярно списание Health. Своеобразната класация е съставена на основата на най-новите научни изследвания за всеки от продуктите, но с уговорката, че храните не са подредени според своята полза, пише [Zdrave.bg](http://Zdrave.bg).

## 1. КАЙСИИ

В състава им има много бета-каротин, който не позволява на свободните радикали да разрушават вътрешните структури на клетката. Особено полезни са за очите.

В организма бета-каротинът се преработва до витамин А, за който се смята, че намалява риска от някои видове рак. Един плод съдържа 17 калории, 1 г въглехидрати и никакви мазнини.

*Съвет: Купувайте твърди кайсии - когато омекнат те губят част от хранителните си вещества.*



## 2. АВОКАДО

Понижава нивото на холестерола. В авокадото има и много целулоза. Едно парче съдържа 81 калории, 8 г мазнини и 3 г въглехидрати.

*Съвет: Опитайте да замените майонезата в сандвичите и салатите с няколко парченца авокадо.*

## 4. ДИНЯ

Витамин С и бета-каротинът, съдържащи се в нея, са сред най-силните антиоксиданти, които предпазват клетките от вредните свободни радикали. В половин диня се съдържат и 853 мг калий, който спомага за намаляване на кръвното, 97 калории, 1 г мазнини и 2 г въглехидрати.



## 9. ЛИМОН

Той е богат на витамин С - безспорно най-популярния антиоксидант. Съдържа много малко калории и няма никакви мазнини и въглехидрати.

*Съвет: Добавяйте лимонен сок или парченца лимон към салатите.*

## 5. МАНГО

Един плод със среден размер съдържа 57 мг витамин С. Мангото спомага за предотвратяване на артрит и зарастването на раните, а освен това укрепва имунната система. То съдържа и големи количества витамин А. В един плод има 135 калории, 1 г мазнини и 4 г въглехидрати.



## 10. ЛУК

Някои изследвания сочат, че той намалява риска от рак. Една чашка нарязан лук съдържа 61 калории, 3 г въглехидрати и никакви мазнини.

*Съвет: Освен на салата, можете да го задушите в зехтин, да го сервирате с ориз или различни зеленчуци.*



## 3. МАЛИНИ

Те са богати на киселини, които прекратяват растежа на раковите клетки, витамин С, който понижава нивото на холестерола в кръвта и намалява вероятността от сърдечно-съдови заболявания, както и голямо количество целулоза. Една чаша малини съдържа 60 калории, 1 г мазнини и 8 г въглехидрати.



## 6. ДОМАТ

Доматите намаляват риска от заболявания на пикочния мехур, стомаха и понижават с до 50% риска от рак на дебелото черво. Един среден домати съдържа 26 калории, 1 г въглехидрати и няма никакви мазнини.

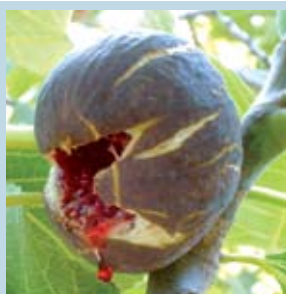
## 7. СТАФИДИ

Те са основен източник на желязо, което способства за пренасянето на кислорода към тъканите. Половин чаша стафиди съдържа 218 калории, 3 грама въглехидрати и никаква мазнина.

*Съвет: Добавяйте стафиди към овесените ядки.*

## 8. СМОКИНИ

Те са сред основните естествени източници на калий и въглехидрати. Освен това съдържат голямо количество витамин В6, който отговаря за производството на серотонин (хормона на удоволствието) и за понижаването на холестерола. Една смокиня има 37-48 калории, 2 г въглехидрати и никакви мазнини.



## 11. ДЖИНДЖИФИЛ

Той спомага за намаляване на тежестта в стомаха и гаденето. 1 ч.л. пресен джинджифил съдържа 1 калория, и никакви мазнини и целулоза.

*Съвет: Обелете твърдата кафява кора, нарежете го на парченца и го запържете в кипящо масло.*

## 12. БРОКОЛИ

Намаляват риска от рак на гърдата. Броколи-те са богати и на витамин С и бета-каротин. Една чашка съдържа 25 калории и 3 г целулоза.

*Съвет: Добавете към задушните броколи лимонен сок.*

## 13. ТИКВА

Всички растения от семейство Тиквени съдържат голямо количество витамин С и бета-каротин. В една порция има 80 калории, 6 г въглехидрати и 1 г мазнини.

## 14. СПАНАК

Съставките му възпрепятстват дистрофията на ретината, която е главна причина за влошаването на зрението в по-напреднала възраст. Една порция спанак съдържа 7 калории, 1 г въглехидрати и няма мазнини.

*Съвет: Добавяйте спанак, подправен със зехтин и чесън като гарнитура към различните ястия.*

## 15. КИТАЙСКО ЗЕЛЕ

Предпазва от рак на гърдата и понижава нивото на естрогена. Една порция зеле съдържа 158 г калций (чието нормално съдържание в организма намалява риска от остеопороза), 20 калории, 3 г въглехидрати и никакви мазнини.

## 16. ЧЕСЪН

Сярата, влизаща в състава на продукта и придаваща му специфичния аромат, намалява количеството на вредния холестерол, понижава кръвното и риска от рак на стомаха и дебелото черво. Една глава чесън съдържа 4 калории и никакви мазнини и въглехидрати.

Горга Стара планина,  
до ней Дунаба синей,  
слънце Тракия озрява,  
над Пирина пламеней.

Мила Родино,  
ти си земен рай,  
твоята хубост, твоята прелест,  
ах, те нямат край.

### 17. ЛАПАД

В половин чаша има 5 г белтъчини, желязо, витамин В2 и магнезий.

*Съвет:* Добавяйте лапад в супите, за да увеличите количеството на белтъчините, но не забравяйте преди това да изплакнете добре листата.

### 18. ПШЕНИЧЕН ЗАРОДИШ

1 с. л. съдържа приблизително 7% от необходимото за деня количество магнезий, който има пряко роля за нормалната сърдечна дейност и предотвратява появата на мускулни спазми. Пшеницата е и добър източник на витамин Е. В 1 с. л. се съдържат 27 калории, 1 г въглехидрати и мазнини.

*Съвет:* Добавяйте пшеничен зародиш към млякото и плодoвете.

### 19. ЛЕЩА

Спомага за запазване здравето на сърцето, предпазват от рак на гърдата и съдържа внушителните 9 г белтъчини в половин порция. В нея има още 115 калории и никакви мазнини. Полезните й свойства се запазват и след термична обработка, т.е. можете да купувате лещата в изсушен, консервиран вид или на супа.

*Съвет:* Лещата е особено подходяща за един богат на протеини обяд.

### 20. ОРЕХИ

Те съдържат само ненаситени мазнини и затова понижават с до 20% риска от сърдечни заболявания. В 30 г се съдържат 166 калории, 17 г мазнини и 2 г целулоза.

*Съвет:* Шепи орехи са идеално средство за преодоляване на глада между основните хранения за деня, без да се консумират мазнини, но пък с много калории.

### 21. ШАРЕН БОБ

Половин порция от него съдържа над 25% от препоръчителната дневна доза фолиева киселина, която спомага за намаляване на риска от сърдечни заболявания и вродени дефекти. В половин порция боб се съдържат 103 калории, 1 г мазнини и 6 г целулоза.

### 22. МЛЯКО С НИСКО СЪДЪРЖАНИЕ НА МАЗНИНИ

Бактериите в млякото предотвратяват развитието на различни заболявания, а калцийт укрепва костите. Една порция съдържа 155 калории и 4 г мазнини.

### 24. МОРСКИ ДАРОВЕ

Всички ракообразни (мекотели, миди) са богати на желязо, минерали (магнезий и калий) и витамин В12, който поддържа функциите на нервите и умствените способности. 100 г съдържат 126-146 калории и 2-4 грама мазнини.

### 23. ОБЕЗМАСЛЕНО МЛЯКО

То съдържа витамин В2, който е необходим за доброто зрение, витамин А, който предотвратява възникването на рани и алергии, калций и витамин D. Една порция съдържа 86 калории и никакви мазнини и целулоза.

### 25. СЪОМГА

Рибите в студените морета (съомга, тон, скумрия) са основен източник на мастни киселини, които намаляват риска от заболявания на сърцето. 100 г съдържат 127 калории и 4 г мазнини.



# КОМПОСТИРАНЕТО ЛЕСНО И ПРАКТИЧНО ФАКТОРИ НА ОКОЛНАТА СРЕДА

Д-р Светла НИКОЛОВА,  
Сдружение „Агролинк“

#### Температура

Изследванията са показали, че разликата между външните и вътрешните слоеве на компостната купчина е няколко градуса на всеки сантиметър слой. Очевидно е, че при разбъркването през зимата, на външния слой, когато стане вътрешен, ще му е необходимо повече време, за да се загрее.

#### Вятър

Силният вятър намалява значително температурата от подветрената страна на купчината. Два фактора играят роля, за да ограничим това въздействие:

- Големината на материала, която влияе на неговата пропускливост и изпарението;
- Влажността.

Едрите и ненадробени части позволяват проникването на вятъра в купчината. Същевременно изпаряването става по-лесно и, когато материалът стане твърде сух, бактериалната активност се затруднява.

Надробяването на частици до 2-3 см осигурява по-еднородна маса, която по-трудно се влияе от вятъра. Внимателно навлажнената външна повърхност на купчината откъм подветрената страна, ще затрудни проникването на вятъра и ще осигури повишаването на температурата във вътрешността на купчината. Можем да намалим влиянието на вятъра, ако използваме различни съдове или конструкции за компостиране. Повече по този въпрос може да научите от главата „Съдове за компостиране“.

#### Валежи

По принцип валежите не оказват силно влияние върху компостирането. Ако дренажът на основата не е добър, купчината трябва да се оформи със заблен връх, така че дъждовните води да се оттичат. Ако компостната купчина е добре дренирана, така че водата не се застоява около купчината и не прониква в основата, тогава леко притиснете, за да спомогнете за нейното овлажняване (което ще се случи по естествен начин, когато материалът започне да се разгражда).

#### Други фактори

За някои от тези фактори вече споменахме в предишните глави. Необходимо е да запомним някои основни правила за:

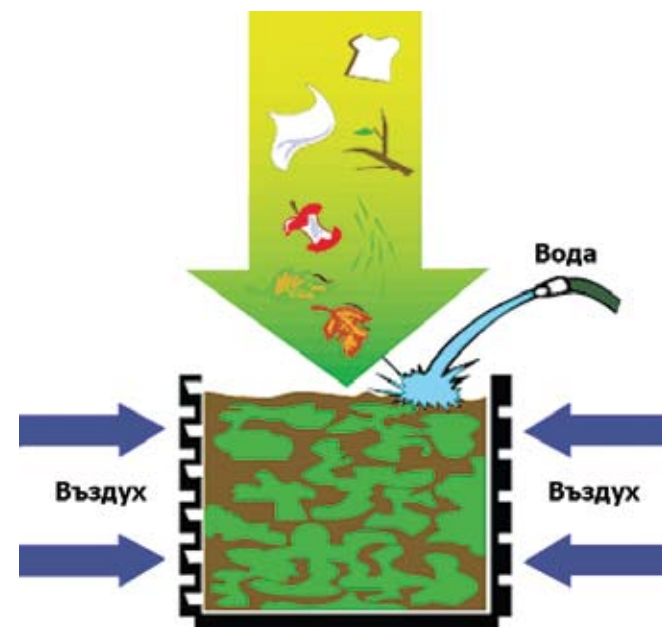
#### Количество и състав на материалите

Колкото по-разнообразни материали използваме, толкова по-бързо и по-добър компост ще получим.

#### Размерът на отделните материали

Трябва да имате разнородни материали - и дребни и едри. Дребните - по-бързо да компостирате, а

едрите - да имате конструкция на купчината. Дребните материали (2-3 см) осигуряват по-добра хомогенност. Надробяването на суровите материали води до по-добър резултат, особено на листа, клони, царевичак и друг обемен материал. Надробяването на материалите ги прави по-достъпни за полезните бактерии и живи организми поради увеличаване на повърхността, подобряване на достъпа на въздух и кислород, и контролиране на влажността. Ако искате да употребите компоста като мулч, е по-добре да използвате повече надробени материали за компостиране. В по-големите ферми и градини стопаните ще включат в ефективността и разходите за надробяване. В тези случаи големите парчета, които са останали след компостирането, могат да се сложат отново в купчина.



#### Пресни или изсушени (сухи, изсъхнали материали)

Същото правило: разнообразие от материали - и по-влажни, и по-сухи. Подходящото съотношение сухи:мокри части е 2:1.

#### Смесването на различните материали

Разбъркването на материалите ще ви осигури по-бързо компостиране и по-качествен продукт.

#### (Знаете ли, че...?)

**Мокриците са добре дошли посетители във вашия компост.**

#### Съотношението C:N

И отново принципът в природата: разнообразие. Комбинирането на различните видове материали - „кафяви“ и „зелени“, ще ви доведе до добър резултат.

#### Размер на компостната купчина

Терминът „критична маса“ често се използва, когато говорим за размерите на компостната купчина. Минималният размер на купчината трябва да бъде 1,2 м x 1,2 м x 1,2 м. (ширина x височина x дължина). Подходящата ширина е около 1-1,5 м (един разкряч), а височината - около 1,2-1,5 м (в началото, когато правите купчината). Дължината ще определите сами в зависимост от мястото, с което разполагате.

#### Времето

За колко време може да се направи един компост? Ако се спазят всички най-добри условия, описани по-горе, ще получите компост за 3-4 месеца. Ако го оставите без наблюдение - след една година.

Аз съм Ян Бибиан. Аз съм малък като зальк,  
силен като великан, силен като великан

# ЮНАКЪТ И СТРАШНИЯТ ЗМЕЙ



**И**мало едно време един селянин, който бил повикан да служи на царските кораби. А царската морска служба била от дълга по-дълга. Затова на раздяла той рекъл на жена си:

- Отивам моряк и сигурно ще ме държат там дълги години, жено, затуй ти наглеждай добитъка и работи нивите да се прехранваш, докато се върна. Ето ти и малко пари, та като ни се роди дъщеря и порасне, да има с какво да ѝ направиш чеиз за зестра. Пък ако се роди син, и за него ще потрябват пари, като се заже-ни.

Заминал селянинът и след няколко месеца жена му родила не момиче, не момче, а две момчета-близна-чета. Кръстила едното Иван, а другото Петър, но въпреки че имали имена, всички в село ги наричали "моряшките близнаци". Момчетата расли и порасли едри и яки момци. Веднъж те рекли на майка си:

- Мамо, татко не е ли оставил пари? Искаме да идем на пазар в града и да си купим по един хубав кон, но нямаме пари.

Майка им дала парите, които оставил мъжът ѝ, и ги посъветвала на изпровожак:

- Слушайте, деца! Когато ходите из града, поздра-вявайте всекиго, когото срещнете! Никога не отмина-вайте без поздрав и поклон, какъвто и да е!

- Хубаво, мамо - съгласили се близнаците и тръгна-ли.

Когато стигнали на пазара, видели много коне, но нито един не им харесал. Иван рекъл на Петър:

- Виж колко много хора се трупат в другия край на площада. Да идем и ние да видим какво има там.

Отишли близнаците и що да видят: на два дъбови стълба били привързани два чудно хубави жребца с по две железни вериги, заключени с по два кофара, за да не ги отвърже някой. Конете пръхтели, дърпали се, зъбели се, ровели с копита земята, но не могли да се освободят. А хората ги гледали смаяни отстрани.

- За колко продаваш тия жребци? - попитал Иван стопанина.

- Няма за какво да питаш - отвърнал стопанинът. - Това не е стока за слабак като тебе.

- Сигурен ли си, че конете не са за мене и за брат ми? Може би ще ти платим за тях добра цена, само че най-напред трябва да им погледнем зъбите.

- Който смее, нека иде при тях и им прегледа дори ушите, ако иска! - засмял се стопанинът.

Иван и Петър приближили до конете, за да поглед-

нат зъбите им, но животните се изправили на задните си крака. Братята ги ударили с колена в гърдите, веригите веднага се скъсали, а жребците отскочили ня-колко метра назад и паднали по гърбовете си. Сетне рипнали и побягнали извън града.

- Това ли ти е прехвалената стока? - викнали близ-наците. - Това не са коне! И без пари да ни ги даваш, няма да ги вземем!

Всички се зачудили на юначеството на двамата близнаци, а на стопанина се доплакало, че загубил конете си. На близнаците им дожаляло за стопанина. Те излезли на полето, провикнали се юнашки и конете долетели сами и спрели пред тях като заковани. Иван и Петър ги завързали пак с веригите и ги отвели на стопанина им, който се зарадвал безкрайно много, а те си тръгнали за дома.

Като повървели малко, срещнали един белообраз старец, ала били забравили какво заръчвала майка им на тръгване и го отминали без поздрав. След малко Иван се досетил и казал бързо на брат си:

- Ние забравихме да поздравим стареца и да му се поклоним.

Те се върнали, настигнали стареца, свалили шапки и дълго му се кланяли.

- Прости ни, дядо - помолили се те, - загдето те от-минахме, без да те поздравим.

- Простено да ви е - отговорил старецът. - Накъде сте се запътили: по работа ли, или подвизи да върши-те?

- Ходихме на пазара - отвърнали близнаците. - Ис-кахме да си купим по един кон, но нямаше като за нас.

- Елате с мене - казал старецът. - Ще ви подаря по един такъв кон, че цял живот да ме споменавате.

И той ги завел в една планина, отворил там една железна врата, из която излезли два големи и силни коня.

- Ето коне за вас - рекъл старецът и изчезнал за миг.

Близнаците яхнали конете, пришпорили ги и скоро пристигнали у дома. Разправили всичко на майка си, похвалили се как един старец им подарил чудно хуба-вите коне и накрая рекли:

- А с парите утре ще идем да си купим мечове.

- Идете - съгласила се майката.

На другия ден отишли при един изкусен ковач и му казали:

- Искаме да ни направиш по един хубав и тежък меч.

- Но аз имам готови - отвърнал учудено ковачът.

- Те са леки за нас. Ние искаме да тежат над сто кила.

- Не мога да ви изкова такива...

Нажалили се много братята от отказа на ковача да им направи тежки мечове и поели към дома си с на-ведени глави.

Тъкмо излезли от града, и срещнали познатия старец. Щом го видели, близнаците го поздравили, поклонили му се и му разказали къде и за какво са ходили.

- Елате с мен - рекъл им старецът. - Аз ще ви подаря по един меч, но такъв, какъвто приляга на юнаци като вас! - И пак ги повел към планината.

Там отворил същата железна врата и изнесъл отвътре два тежки и остри меча, дал им ги и пак из-чезнал.

Като ги видяла да пристигат на вълшебните си коне с новите мечове на кръста, майката въздъхнала и заронила сълзи:

- Ех, деца, деца, виждам, че няма да храните майка си...

И наистина след няколко дена те препасали ме-човете, възседнали конете, помолили майка си да ги благослови и тръгнали да си търсят щастието по све-та. Яздили без умора три дни и три нощи и на четвър-тия ден стигнали до един кръстопът, на който имало две табели, едната сочела надясно и на нея пишело, че който тръгне натам, сигурно ще стане цар, а дру-гата показвала наляво и надписът ѝ гласял, че който тръгне натам, сигурно ще умре. Да тръгнат двамата надясно - не си струвало за юнаци като тях, пък и два-мата едновременно не могли да станат царе, затова Иван предложил:

- Слушай, братко, аз съм по-силен от тебе и ще хва-на левия път, пък ти поеми надясно. Дано успееш да станеш цар.

Простили се по братски и всеки тръгнал по своя път. Петър, който хванал надясно, стигнал до едно царство. Като видял царят какъв юнак е Петър, харе-сал го много, оженил го за дъщеря си и му дал да уп-равлява царството вместо него.

А Иван, който поел наляво, пътувал цял месец непрекъснато, докато пристигнал в едно голямо цар-ство. В това царство всички къщи били покрити с чер-но, над покривите се веели черни знамена, а хората били облечени в черно и изглеждали много тъжни. Учудил се Иван и попитал за това първата срещната бабичка.

- Остави се, синко - казала тя, - всеки ден от море-то излиза един голям морски змей с дванайсет глави и изяжда по една девойка - ние му ги даваме, защо-то иначе заплашва да унищожи столицата. Сега дой-де редът на най-голямата от трите царски дъщери. Заведоха я вече на морския бряг и я оставиха там на змея да я изяде. Ето защо хората са угрижени, тъжни и скръбни.

Иван яхнал коня си и препуснал право към мор-ския бряг. Видял там царската дъщеря завързана с ве-



Господ е създал първите хора по свой образ и подобие. Следователно, те са били като него - съвършени, красиви и умни. Сега народите се различават по физическа красота и интелигентност и това е следствие от неправилен начин на живот, лоши мисли и употребяване на вредна храна от предците им. Хората постепенно разрушавали телата си и чрез гените предавали осакатеността си на своите деца.

риги и тръгнал към нея.

- Върви си по-скоро, юначе, защото змеят всеки миг може да дойде и ще те изяде - викнала му тя.

- Не бой се, хубавице - отвърнал й спокойно Иван, - с мене змеят ще се задави!

Сетне пристъпил към нея, хванал веригата и я скъсал, сякаш била най-обикновен конец, довялкъл грамадни дървета, наклал буен огън и легнал на колелете на царската дъщеря, като не забравил да й поръча:

- Аз ще подремна малко да си поотпочина, а ти гледай все към морето. Щом видиш, че се задава облак и морето почне да се вълнува, събуди ме.

Заспал Иван дълбоко, а девойката не сваляла очи от морето. Изведнъж се задал облак, морето се развълнувало и над водата се появил морският змей. Царската дъщеря събудила юнака. Той рипнал веднага на крака, метнал се пъргаво на коня и измъкнал чевръсто меча си. Морският змей налетял право върху него. В очите му бляскали светкавици, а устата му бълвала пламъци. Щом стигнал брега, развикал се, та земята чак потреперила:

- Предай се, юначе! Колкото да си як, ти не можеш да се бориш с мене и затуй влез доброволно в гърлото ми! - и раззинал уста.

- Почакай малко - засмял се Иван, - та да не се задавиш... - И като развъртял меча си, нахвърлил се на змея.

Развихрил се страшен бой - нечут и невидан. Иван въртял меча си и удрял с него без почивка змея. Успял да отсече шест глави, но на седмата мечът му се сгорещил толкова много, че не можел да го държи повече в ръката си. И се замолил на царската дъщеря:

- Спаси ме, хубавице! Намокри забрадката си в морето и ми я дай да обвия дръжката на меча си, защото иначе не ще мога да го държа повече - и двамата ще загинем!

Хубавицата веднага притичала, топнала забрадката си в морето и му я дала. Иван увил дръжката, стиснал меча още по-здраво и като се развъртял - отсякъл и седмата глава. Морето тозчас се укротило, стихнало. Юнакът хвърлил тялото на морския змей във водата, сбогувал се с царската дъщеря и се прибрал у дома си. Хвърлил се на завивките и веднага захъркал - тъй бил уморен от боя, че спал непробудно три дни и три нощи.

А през това време на разсъване царят пратил началника на стражата да види какво е станало с дъщеря му. Началникът се изненадал, като я намерил жива.

Българите са умни и хубави и това се дължи на високия морал на техните деди и съзнателния им живот в хармония с природата. А как ще изглежда в бъдеще българската нация, зависи от днешните поколения.

И щом научил от нея, че морският змей е мъртъв, извадил сабята си и я опрял в гърдите на девойката.

- Ще те заколя като пиле, ако не кажеш на баща си, че аз съм убил змея и съм те спасил! - заканил се грозно той.

- Ще кажа - уплашила се и обещала царската дъщеря.

Като научил това, царят веднага решил от благодарност и за награда да омъжи дъщеря си за началника на стражата. След три дни трябвало да стане сватбата. На празненството по този случай отишъл и Иван. Щом го съзряла между хората, царската дъщеря го посочила на баща си и прошепнала в ухото му:

- Този юнак уби змея, началникът ме заплаши да те излъжа.

Царят се ядосал много и накарал начаса да накажат началника на стражата, а тъй като всичко по сватбата било вече готово, оженил Иван за дъщеря си.

Така Иван останал в престолния град край морето и заживял като същински цар.

Из „Морски приказки“  
Разказал: Чавдар Аладжов  
Илюстрации: Борислав Стоев

## Вълкът и седемте козлета

РУСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Накрай село в една дървена къщурка живееше старата коза. Тя беше майка на седем козлета. Всяко козленце си имаше по две ушенца и по четири копитца на крачетата. Брадичка като майка си козлетата нямаха, защото бяха още мънички.

Една сутрин, когато козата потегли към ливадата да се напаса, козлетата попитаха:

- Къде отиваш, мамичко?

А тя им отговори:

- На ливадата, козленца! На ливадата, момченца!

- Какво ще ни донесеш довечера?

- Ще ви донеса топло мляко и ще ви надробя сладка попарка в дървената паница.

- А ние тук какво ще правим цял ден? - викнаха козлетата.

- Играйте си кротичко и ме чакайте. Само че заключете вратата!

- Защо? - попитаха учудено козлетата.

- Защото, ако я оставите отключена, ще влезе гладният вълк и ще ви излапа.

Тогава се обади най-малкото, най-хитрото козле:

- Как да заключим вратата, мамичко, когато още не сме порасли и не можем да стигнем до заключалката?

- Слушайте внимателно какво ще ви кажа! - отвърна майката. - Най-голямото козле трябва да застане до вратата, а на гърба му да рипне най-малкото и с предното си краче да бутне заключалката. Опитайте!

Козлетата отвътре направиха тъй, както им поръча майката, и заключиха вратата.

Цял ден старата коза паса росна млада тревица и когато вимето й натегна, тя се върна в къщурката си. Захвана да вика с тънкия си трепкав глас:

- Мееее! Козленца, момченца! Отворете ми да вляза!

- Коя си ти? - попитаха козлетата.

- Аз съм вашата майчица.

- Какво ни носиш?

- Топло мляко! Топло виме! Ме-е-е!

Козлетата отключиха заключалката и отвориха вратата. Майката влезе вътре и попита:

- Попарка ли да ви направя, или искате направо да сучете?

- Направо, мамичко - заврещяха всичките козлета, - защото умираме от глад.

Додето лакомите козлета сучеха, майка им разказа за ливадата с високата трева, за птиченцата, които



вече са излюпили пиленца в гнездата си, за малките човечета, които тичат по ливадите и гонят пеперуди.

А в това време гладният вълк се въртеше около къщурката и подслушваше всичко.

На другата сутрин, щом козата излезе навън и се спусна към ливадата, горският звяр приближи до козята къщурка, изправи се на вратата и погледна през ключовата дупка.

Козленцата тъкмо се бяха надвесили над една нова книжка и разглеждаха само картинките, защото още не знаеха да четат.

Най-малкото козле разгръщаше полекичка листовите с копитцето си.

Вълкът изръмжа с дебелия

си, пресипнал глас:

- Кожленца, милички, отключете да вляжа!

Козлетата трепнаха и попитаха:

- Кой си ти?

- Аж съм важата майка!

- Какво носиш?

Глупавият вълк се обърка:

- Нося ви агнежки кожи!

- Ти не си нашата майчица! — отговориха в хор козлетата.

- А кой съм аз?

- Ти си вълкът! - закрещяха козлетата и захванаха да тропат с копитцата си.

- По какво познахте? - недоволен изръмжа вълкът.

- По гласа - отговори най-малкото козленце - Твоят глас е дебел и пресипнал, а маминият е тъничък и трепкав.

Тогава гладният вълк си подвигна опашката и наместо към гората удари към селската ковачница. Застана на прага и скръцна със зъби. Ковачът се обърна към него и замръзна на мястото си от страх.

- Защо си дошъл? - стъписа се той. - Какво искаш от мене?

- Искам да ми изковеш един нов глас или ще те изям!

- Какъв да бъде гласът? Магарешки или като на славейче? - попита ковачът.

- Тъничък и трепкав като на коза! - викна вълкът и клекна до вратата да чака.

Ковачът беше голям майстор. На бърза ръка той изкова за вълка нов глас. Направи го такъв, какъвто е гласът на старата коза, и се обърна към вълка.

- Отвори си устата! - рече майсторът.

- Какво ще правиш? - попита вълкът.

- Ще ти наместя новия глас.

- Намести го! - зарадва се горският звяр и зина.

Ковачът най-напред му намести новия глас. Сетне замахна с чука си, изби му всичките остри зъби и го изпроводи.

Беше настъпила вечерта, когато вълкът се окуми пак пред козята къщурка. Започна да врещи с новия си кози глас:

- Козленца, милички момченца, отворете ми! Ме-е-е!

- Мама се връща! - зарадваха се козлетата и захванаха да подскочат от радост.

- Чакайте да погледна дали е мама! - обади се най-малкото козле.

- Тя е! Гласът е същият! Няма какво да гледаш! - развикаха се нетърпеливите козлета и отключиха вратата.

Вълкът се вмъкна вътре, зина и глътна най-голямото козле. Сетне второто, третото, четвъртото, петото. Додето на лапа шестото, най-малкото и най-хитрото козле се навря под кревата и притихна там, разтреперано от страх.

- Всички ли изядох? - попита вълкът.

- Всичките! - отвърна козлето под кревата.

- А ти кой си, дете се обаждаш под кревата?

- Аз съм куче! Ав! Ав! Ав! - захвана да лае козлето с преправен глас.

Вълкът се уплаши, изскочи навън и побягна в гората.

По едно време пристигна старата коза. Най-малкото козле й разправи всичко.

Тогава клетата майка настръхна и се втурна към гората по вълчите дири.

Намери стария звяр. Той лежеше в една хралупа и дремеше. А коремът му беше подут - ей такъв!

- Ах, разбойнико! - викна козата, дръпна се малко назад, за да се засили, и бухна вълка с главата си. Разпра му корема с остриете си рога.

И не щеш ли, от дупката на корема изскочи едно след друго всичките козленца - живи и здрави.

Вълкът ги беше глътнал, но той не можа да ги схруска, защото - нали си спомняш - ковачът му изби зъбите с чука си.

- Много сте глупавички! - каза козата на яренцата си и поклати глава с укор. - Всеки може да ви излъже! Друг път, преди да отключите, погледнете през ключовата дупка да видите кой вика и тогава отваряйте! Обещавате ли?

- Обещаваме. Ме-е-е-е! - изврещяха козлетата и се затекоха към къщурката си.

Ангел КАРАЛИЙЧЕВ

„Съкровищница“ – народни приказки от разни страни



Език прекрасен, кой те не руга  
и кой те пощади от хули гадки?



### Предсказание

Обръщам картите. Чета си съдбата.  
Не всичко в живота ми лесно върви.  
Напрягам се. Настройвам сетивата  
и мъчно ми е, защото гърми.

Отварям прозореца. И въздух поемам -  
дочувам далечни мънии.  
Пространството искам с кон да  
превзема,  
започвам да вярвам в магии.

Понасям се бегом с греха си изконен,  
нови пространства да търся  
и виждам човек непознат, спокоен -  
какво ли от него ще търся!

Видях си съдбата. Готово е вече.  
Всъщност и бягството свърши.  
Загълхна тътенът. Замина далече -  
кога ли нощта ще приключи!

### Черга

Пазим я вкъщи  
от три поколения.  
Донесла я баба  
с бохчата си пъстра  
на дядо за дар  
в дома му  
на село.  
Дала я после  
на мама  
в нейния дом,  
тя да я пази  
и един ден,  
когато порасна,  
булчински дар  
тя да ми бъде.  
Получих чергата  
с пъстрите шарки  
като подарък -  
семейна реликва,  
и аз я сложих  
в моята стая  
вместо черга  
килим да ми бъде.  
Черга-килим,  
дарение скъпо,

преплетено с шарки  
от вълнена прежда -  
червено до синьо,  
зелено до черно,  
сякаш от бога  
пратено послание.  
Черга килим -  
картина вълшебна,  
вместо с четка,  
с пръсти сътворена -  
във всяка бримка -  
по една усмивка,  
във всяка нишка -  
по една въздишка.



### Преродени души

Дълго те търсих.  
Толкова дълго,  
че накрая  
се отказах  
от теб.  
Отчаяна бях,  
че те няма,  
че хората,  
с които  
живеех,  
нищо не знаеха  
за теб.

Отчаяна бях,  
че не зная  
страната,  
в която сам  
или с друга жена  
живееше без мен.  
\*

Накрая те срещнах!  
Но ти не ме позна.  
Само ме попита  
коя съм.  
- Жената в бялата рокля!  
казах ти.  
- И не е важно коя съм,  
защото моето име  
е друго.  
Позна ме!  
\*

Всичко беше  
ужасно!  
- дочух те да казваш.  
Спомням си само  
хората  
на брега  
как чакат лодките.  
Пленници бяхте  
в страната ми.  
Пленници,

Вслушал ли се е някой досега  
в мелодията на твоите звуци сладки?

Иван Вазов, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

осъдени на смърт.  
Ти не пожела  
да ги оставиш.  
Замина с тях.  
- Защото имаме мисия!  
каза ми.  
И аз не те видях  
повече.  
Махна ми скромно  
през рамо  
и аз ти обърнах гръб,  
за да не тръгна след вас -  
хората с мисия,  
обречени на смърт.  
\*

Не те попитах  
нито дали си щастлив,  
нито дали си  
бил търпелив  
със съдбата.  
Вековете  
ни разделиха  
сякаш завинаги.  
И после ни събраха  
на същата тази  
земя,  
от която някога  
моите бяха  
тръгнали  
с мисия  
към твоята  
далечна страна.  
\*

Сега пак сме заедно.  
Аз и ти.  
Две души, забравени  
от бога и от дявола.  
Преродени се целуваме  
пред хората учудени.  
И никой не пита кои сме.  
И никой не знае какви сме.  
И никой не казва  
защо е била  
укрита  
от двамата ни с теб  
нашата съдба.



### ЖЕНСКИ СВЯТ

Какво движение на форми  
и неспокойствие, и мекота!  
Магнит и вихър суета.  
Отдадена и дръзка,  
владееш тоя мъжки свят.  
Копнежи с вятъра посяваш  
и пречупваш гордостта.  
Със женската си крехкост  
магьосница,  
кралица,  
Пепеляшка  
за някого навярно си сега.  
Той с мисълта си те жадува,  
измисля те и те рисува  
с различни имена.  
Една Вселена нежност  
в горещата ти длан  
отглежда лотоса  
на изначалния ти свян.  
А светът от твоята любов  
е омагьосан и пиан...

Цветана КАЧЕРИЛСКА

30май 2009г.  
Уважаема Редакция на вестник  
„Родово имене“,  
Изпращам Ви последното си  
стихотворение „Женски свят“.  
С пожелание всяка жена да го  
приеме като лично посвещение.

### ЧАСТ ОТ ВСЕМИРА

Животът човешки е миг.  
Животът човешки е зов.  
Започва със първия вик  
и търси до края любов.

Посреща несгоди и злъч  
по пътя си земен, трънлив.  
Преглъща поредния гърч  
от болка, но пак е щастлив.

Щом зърне в небето дъгата,  
в полето тревите, цветята,  
щом чуе и птичата песен -  
животът е ручей чудесен.

И в тази Божественост Свята  
покоя душата намира.  
И тръгва със вяра крилата.  
И вече е част от Всемира!

### БОЖЕСТВЕНО ДИХАНИЕ

Невидимо е то, но може  
у всекиго живот да вложи -  
да грейне цветето в полята  
и пълни с радости душата,  
да литне птицата в омая  
с крилето чудни към безкрая,  
да пори сред море делфинът  
със своето благородство фино,  
да тичат заекът, сърната  
с крачета бързи из гората...  
И всяка твар да бъде свята,  
щом пратена е на земята.  
А в мир човекът за наслада  
да пише от сърце балади  
и да прославя с ум и знание  
това Божествено дихание!

Ценка ИЛИЕВА, Варна



Разбра ли някой колко хубост, мощ  
се крий в речта ти гъвкава, збънлива -

от руини тонове какъв разкош,  
какъв размах и изразитост жива?

Иван ВАЗОВ, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

# СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

Продължава от стр. 1

Забравил си много неща, читателю, и въпреки това, когато четеш тези редове, смътно си спомняш мъгляви картини от други времена и места, в които са се взирали детските ти очи. Днес те ти се струват като сънища. Но пък, ако са били сънища, сънувани тогава, откъде бе дошло съдържанието им? Нашите сънища са объркана смесица от неща, които знаем. Същината на най-неправдоподобните ни сънища е същина на наши преживелици. Като дете, като мъничко детенце, ти си сънувал как падаш от огромна височина; сънувал си, че летиш във въздуха, както летят крилатите създания; мъчили са те пълпещи паяци и многокраки гадини, които живеят в калта; чувал си други гласове, виждал си други лица, кошмарно познати, и си се заглеждал в изгреви и залези, по-други от тези, които виждаш сега или си виждал някога в миналото, което можеш да събудиш в спомените си.

Прекрасно. Тези детски видения са от други светове, от други съществуваания, видения на неща, които никога не си видял точно в този свят на точно сегашното ти съществуване. Откъде са дошли те тогава? От други съществуваания? От други светове? Може би, след като прочетеш всичко, което ще напиша, ще намериш отговор на загадките, които съм ти дал и които сам ти си задавал на себе си, преди да си прочел писаното от мен.

Уърдзуърт (английски поет-романтик) е знаел. Той не е бил нито ясновидец, нито пророк, а само обикновен човек като вас, като всеки друг човек. Това, което е знаел, знаете и вие, знае го всеки друг. Но той най-сполучливо го е казал в пасажа, който започва с "Не напълно голи, не съвсем забравили..."

Наистина мракът на затвора се гъстява около нас, новородените създания, и ние твърде скоро забравяме. И все пак, когато сме били новородени, ние сме помнили други времена и други места, сънували сме сънищата си за реене във въздуха. Да, и сме изживявали терзанията и изтезанията на кошмарния страх от смъртни чудовищни твари. Ние, новородените дечица, лишени от опит, сме били родени със страха, със спомена за страха, а споменът е опит.

Колкото до самия мен, още преди да проговоря, в онази толкова ранна възраст, в която съм издавал звуци, означаващи, че съм гладен или че ми се спи, още тогава съм знаел, че съм бил скитник между звездите. Да, аз, чийто устни никога не бяха промълвявали думата "цар", съм помнил, че някога съм бил царски син. Нещо повече – помнил съм, че някога съм бил роб и син на роб и съм носил желязна халка на врата си.

И още нещо, когато съм бил на три, на четири и на пет години, още не съм бил аз. Бил съм нещо, което тепърва се оформя, непрекъснато променящ се дух, незастинал още в калъпа на отредената ми плът и време, и място. В този период, всичко, което съм бил в десетте хиляди живота преди, се е борило и е вълнувало този променящ се дух в усилието да се въплъти в мен, за да стана това, което съм.

Глукаво, нали? Но помни ти, читателю, който, надявам се, ще пропътуваш с мен далеч през времето и пространството – помни, моля ти се, читателю, че много съм мислил по тези въпроси, че през дългите нощи и ужаси на мрака, продължили с години, аз съм бил сам с много мои "аз" и съм беседвал и изучавал многобройните си други "аз". Аз преминах през пъкълата на всичките си съществуваания, за да ти разкажа нови неща, които ще споделиш с мен в някой случайно откъснат приятен час над написаното от мен.

И тъй, да се върна към думите си – на три, четири и петгодишна възраст аз още не бях аз. Само се превръщаш в него, като се оформяш в калъпа на тялото си с цялото властно, неразрушимо минало, проникнало в тази смесица, за да определи каква форма ще приема в това превръщане. Не беше мой гласът, който изплакваше в нощта от страх пред познати твари, които без съмнение нито съм познавал, нито съм могъл да познавам. Същото важи за детските ми ядове, привързаности, смехове. Други гласове са викали чрез моя глас – гласове на мъже и

жени от едно време, на всичките мъгляви множества прародители. В ядното ми ръмжене е звучало и ръмженето на зверове, по-древни от планините, а безумните звуци на детската ми истерия, с цялата ѝ сляпа ярост, са се сливали с безмислените, лишени от разум викове на живи твари от предадамови, предгеологични времена.

И ето че тайната е разкрита. Сляпата ярост! Тя ме е погубила в този сегашен мой живот. Заради нея след няколко кратки седмици ще ме заведат от тази килия на издигнатото място с подвижен под и там ще ме предадат на смърт чрез обесване. Сляпата ярост винаги ме е погубвала през всичките ми съществуваания, защото сляпата ярост е моето гибелно, съдбоносно наследство от времето на слизестите твари в самия зачатък на света.

Време е да се представя. Не съм нито глупец, нито умопобъркан. Искам да го знаете, за да повярвате това, което ще ви разкажа. Аз съм Даръл Стандинг. Неколцина от вас, които ще четете тези редове, веднага ще се сетите за мен. Но позволете да го обясня на мнозинството, които вероятно ще бъдат чужди хора. Преди осем години бях професор по агрономия в селскостопанския факултет на Калифорнийския университет. Преди осем години сънливото университетско градче Бъркли бе потресено от убийството на професор Хаскел в една от лабораториите на минния институт. Убиецът бе Даръл Стандинг.

Аз съм Даръл Стандинг. Аз бях хванат на местопрестъплението. Но правото и кривото в тази работа с професор Хаскел няма да обсъждам. То беше съвсем частна работа. Важното е, че в пристъп на гняв, обзет от тази пагубна сляпа ярост, чието проклятие нося от векове, аз убих своя колега професор. Съдебните протоколи показват, че съм го убил, и по изключение аз съм съгласен със съдебните протоколи.

Не, няма да ме обесят заради това убийство. За него бях осъден на доживотен затвор. Бях тридесет и шест годишен тогава. Сега съм на четиридесет и четири. Осемте години оттогава съм прекарал в Калифорнийския щатски затвор "Сан Куентин". Пет от тях прекарах на тъмно. Наричаха го "строг тъмничен затвор." Хората, които го излежават, го наричат "жива смърт". Но през тези пет години на живот в смъртта аз успях да спечеля свобода, каквато малцина някога са познавали. Най-строго пазен между всички затворници, аз пребродих не само света, но и вековете. Тези, които ме бяха погребали жив, само за няколко години без да искат, ми подариха безкрая на столетията. Наистина, благодарение на Ед Морел аз спечелих пет години скитания между звездите. Но Ед Морел е друга история, за него ще ви разкажа малко по-нататък. Имам толкова много за разказване, че просто не зная откъде да почна.

Е, някакво начало. Аз се родих в едно стопанство в Минесота. Майка ми беше дъщеря на шведски емигрант. Казваше се Хилда Тонесон. Баща ми Чонси Стандинг беше от стар американски род. Той започваше с Алфред Стандинг, контрактант слуга или, ако предпочитате, роб, докаран от Англия на плантацията във Вирджиния в дните, които са били стари дори за младия Вашингтон, когато той тръгна да проучва пустошите на Пенсилвания.

Един син на Алфред Стандинг участвал във войната за независимост; един внук – във войната от 1812 година. След това не бе имало война, в която да не е участвал някой Стандинг. Аз, последният от семейството, който скоро ще умра бездетен, се бих като редник на Филипините в последната ни война

и за да отида там, се отказах от откритата се рано пред мен прекрасна кариера – професорско място в университета в Небраска. Боже мой, когато се отказах тогава, бях на път да стана декан на Агрономическия факултет – аз, скитникът между звездите, пълнокръвният авантюрист, непрокопсаният Каин на вековете, войнственият свещенослужител от най-далечни времена, мечтателният поет на забравени векове, и до днес неотбелязан в историята на човечеството!

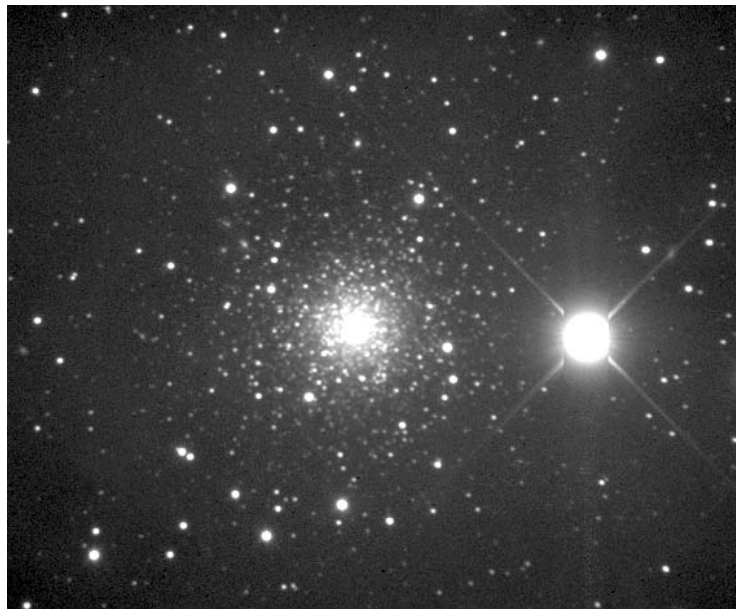
И ето ме – с окървавени ръце в отделението на убийците в затвора Фолсъм, чакам деня, предписан от щатските власти, когато служителите на щата ще ме изпатят в това, което те наивно смятат за мрак – мрака, от който се боят; мрака, който буди във въображението им страшни и суеверни картини; мрака, който ги кара с лигавене и вайкане да се стичат пред олтарите на своите, създадени от страха, човекоподобни богове.

Не, аз никога не ще стана декан на който и да е Агрономически факултет. А пък аз разбирах от селско стопанство. То беше моя професия. Аз бях роден за него, отгледан за него, обучен за него; аз бях негов познавач. То беше моя дарба... Аз мога да посоча отдалеч крава, която дава мляко с висок процент масленост, и да оставя млекомерът на Бабкок да докаже колко е точно окоето ми. Аз мога да погледна не земята, а пейзажа и да отсъдя достойнствата и недостатъците на почвата. Не ми трябва никаква лакмусова хартия, за да се произнеса дали тя е киселинна или алкална. Повтарям, селското стопанство в най-висшата му научна форма бе моя дарба и е моя дарба. И въпреки това, щатът, който включва и всички свои жители, вярва, че може да затрие тези мои знания в безвъзвратния мрак с въже, сложено на врата ми, и с рязко дръпване, причинено от земното притегляне – тези мои знания, развивали се с течение на хилядолетия и узрели преди още по обработените поля на Троя да бяха пасли някога стадата на овчарите чергари.

Царевича! Има ли друг, който да познава царевичата? Налице е моята демонстрация в Уистар, с която повиших годишния добив на царевичата във всички околии на Айова с половин милион долара. Това е история. Много селски стопани, които се возят с автомобилите си днес, знаят кой е направил възможен този автомобил. Много сладки девойки и младежи с високи чела, задълбочили се в гимназиални учебници, не са и сънували, че аз съм направил възможно това висше образование с моята обработка на царевичата в Уистар.

А ръководенето на селско стопанство! Аз долавям загубите от излишно движение, без да проучвам филмовия им запис, независимо дали са движения на земеделски работник или се дължат на разположението на селскостопанските постройки, или планирането на работата на работниците. На тази тема има мой учебник и таблици. Няма и сянка съмнение, че в този миг стотина хиляди селски стопани мръщят чела над отворените му страници, преди да изтръскаат последната си лула и легнат да спят. А пък аз стоя толкова по-високо от таблиците си, че ми стига да погледна някого, за да разбере неговите склонности, съгласуваност на движенията и коефициента на излишните движения.

И с това трябва да приключи първа глава на моя разказ. Часът е девет, а в отделението на убийците това означава гасене на лампите. Дори вече чуввам лекия шум от гумените обувки на надзирателя, който идва да ме смърми, че газената ми лампа още гори. Като че ли един обикновен жив човек може да мъмри обречения на смърт.



# Смърт на любим човек ИСТОРИЯТА НА ВАЛЕРИ

Робърт ШВАРЦ,  
„Храбри души“

- Правех всичко с него - заяви Валери за Дъстин, сина от първия си съпруг. След развода се беше омъжила втори път. - Играехме заедно на индианци, бейзбол и баскетбол. Спомням си един случай, когато беше малък и реши да се пробва с бейзбол. Закарах го до игрището. Щом излязохме от колата, видяхме летящите по терена малки подобия на Мики Мантъл, които удряха наистина майсторски топката. С Дъстин се доближихме до оградата. Заставахме край нея и се загледахме. Дъстин никога не си беше слагал бейзболна ръкавица дори на ръката. Но заяви: „Добре, мамо. Отивам да опитам.“ Изтича там, без да знае нищо, при онези малчугани, които напояха толкова Мики Мантъл. Никога не съм се гордяла толкова с това дете! Не му липсваше смелост. За мен това беше квинтесенциалният Дъстин.

За Валери две други отличителни черти на Дъстин били интелектът и липсата на конформизъм. Интелигентността се проявявала в работата му с компютрите и автомобилите; веднъж дори сглобил съвсем сам автомобилен двигател. Неконформизмът му се проявявал в начина, по който постоянно, неуморно поставял под въпрос света.

- Сякаш винаги знаеше по-добър начин - отбеляза Валери.

Валери разбрала колко приятели има синът ѝ едва когато повече от 250 от тях дошли да се сбогуват с него.

- Започнаха да се приближават един подир друг - спомняше си тя. - Като Джуда, който каза: „Вашият син беше един от най-умните хора, които съм срещал“. Те продължаваха да идват и да казват едно и също. Всичките му връстници го гледаха с уважение.

Една седмица преди смъртта на Дъстин, Валери седяла тихо край прозореца на своята дневна, без да запали осветлението, докато навън валило. Дъстин влязъл и седнал до нея. Когато посегнал да запали лампата, тя му казала: „Не, Дъст. Харесвам естествената светлина. Много е хубава.“ Дватама наблюдавали безмълвно как дъждовните капки се стичат по перваза на прозореца.

Дъстин бил на деветнайсет години, когато умрял. Една петъчна вечер се прибрал и влязъл в спалнята на Валери, където поговорили малко и после се целунали за лека нощ. „Обичам те“, казала Валери. „И аз те обичам“, отговорил Дъстин.

За нейна изненада той я оставил да го целуне; обикновено не бил от хората, които си падат по прегръдки и целувки.

На сутринта Валери минала през езерото Пончъртрейн и влязла в Ню Орлиънс. На прибиране същата вечер, докато се движела по пътя над водата, „Погледнах вляво - розови облаци, красив залез - спомня си тя. - Понякога се питам дали това не е точно моментът, когато е умрял Дъстин.“

Когато се прибрала, кучето ѝ Теси дотичало да я посрещне, както правело винаги.

- Хей, Теси, как я караш? - попитала тя, като я погалила по главата.

Къщата била притихнала; Валери решила, че Дъстин го няма. Тогава „отворих вратата на стаята му. Той лежеше на леглото си с крака на пода, но така, сякаш бе паднал назад. Ръцете му бяха отстранени, главата беше обърната надясно. Когато си родител, от мига, когато се роди бебето - няма значение на каква възраст е вече - винаги влизаш в стаята му, за да увериш, че диша все още. Така правят майките. Приближих се и видях, че не диша. „Хей, Дъст“ - казах аз. Никакъв отговор. Извиках по-силно: „Хей, Дъст!“ Никакъв отговор, продължих да викам все по-силно и по-силно, докато стаята закънтя. Вдигнах кучето и го хвърлих към Дъстин, за да видя какво ще направи то. Теси дори не премигна насреща му. За нея той не беше там.

Изтичах в дневната, като си мислех: „Боже, не! Това не може да се случва! Това е кошмар! Това не е вярно“. После си рекох: „Ако изрека това наистина със симпатия...“

Точно в този момент Валери забелязала фаровете на колата на своя съпруг в алеята пред паркинга.

- Дъстин не диша! - извикала тя от вратата.

Съпругът ѝ се втурнал вътре и направил изкуствено дишане.

- Хайде, Дъстин! Хайде, човече! - викал той, докато натискал гръдния кош на Дъстин.

Валери се обадила на 911, после изтичала навън да посрещне линейката. Когато санитарите пристигнали, на Валери ѝ се струвало, че се движат като на забавен кадър. Заблъскала ги вътре в къщата, викайки:

**ОТ МНОГОТО ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВА, пред които ни изправя животът на Земята, загубата на любим човек е може би най-универсалното. Освен ако не умрем съвсем млади, най-вероятно ще загубим някого, за когото милеем. Фактът, че това преживяване не е спестено на никого, говори, че предлага дълбоки възможности за израстване. Ако не беше така, ние, като души, нямаше да се стремим така към живота на физическия план.**

**Смъртта обаче заема значително по-голямо място в живота на едни, отколкото в живота на други. За да разбера защо една душа преди раждането си може да планира загубата на любими хора, разговарях с Валери Виларс. На четирийсет и две години по време на нашия разговор, тя беше загубила двама души, които обичаше с цялата си душа, в това число единственото си дете, Дъстин, починало преди три месеца. Валери усещаше, че споделянето на тези преживявания ще ѝ помогне да се изцели и се надяваше с това да донесе изцеление и за други. Благодарен съм, че се съгласи да говори с мен в един толкова труден период на своя живот.**

**Загубата не на един, а на двама човека в живота ѝ, не само неочаквано, но и на доста млада възраст, сякаш говореше, че тези смъртни случаи са част от направения преди раждането план. Ако беше така, защо Валери можеше да е избрала да преживее две подобни загуби? И защо едната беше на единственото ѝ дете?**



- Побързайте! Побързайте!

Малко по-късно те ѝ казали, че Дъстин е мъртъв. А причината за смъртта било непреднамерено вземане на свръхдоза наркотик.

- Дъстин току-що бе издържал изпитите си в колежа и беше щастлив - додаде тъжно Валери. - Беше изкарал хубави оценки. Беше излязъл да отпразнува. Беше ми написал красиво писмо за Деня на майката, в което казваше колко мно-

го ме обича. Никога не беше писал така. Не можете да си представите какво е детето ти да е тук днес и след това внезапно да изчезне.

В деня преди погребението Вики, сестрата на Валери, дошла да сподели нещо важно:

- Валери, снощи Дъстин дойде при мен. Никога в живота си не съм изпитвала такава радост и щастие. Беше блестящ. Беше светъл. И заяви: „Лельо Вики, кажи на мама, че съм естествена светлина.“ Съжалявам, Валери. Не знам какво означава това.

- Бях толкова щастлива! - възкликна Валери. - Това беше начинът, по който Дъстин бе потвърдил, чрез човека, на когото вярвам най-много на света, че е жив и е добре.

Две нощи по-късно Валери внезапно се събудила от дълбок сън.

- В мига, в който се събудих, аз се издигнах - каза тя. - Не се вдигаше тялото ми; вдигнах се аз. В момента, в който се издигнах, усетих същността на моето дете. Преживяването беше извън времето. Знаех всичко едновременно. Имаше някаква енергия. Това беше най-мощното, най-силното нещо, което съм изпитвала! Аз бях него и той беше мен, и в тези няколко секунди знаех всичко за него. Той беше щастлив. Знаех го. Усещах го.

Смъртта на Дъстин била втората опустошаваща загуба в живота на Валери.

Дванайсет години преди това Валери работела като сервитьорка и следвала. Един ден, на излизане от лекции, решила да посети Брайд, съпруга на братовчедка си Лорен, който работел близо до колежа. През този ден го посетил и приятелят му Д. К. Тогава Валери не си помислила нищо.

По-късно Брайд се обадил, за да ѝ каже, че с Д. К. смятат след няколко дни да посетят някое казино. И я поканил да отиде с тях. Тя приела с радост. Когато настъпила уговорената вечер и на вратата на дома ѝ се позвънило, на прага стоял само Д. К. Макар Д. К. да отричал това, по негова молба Брайд се отказал да дойде и това се превърнало в първата им среща.

Валери и Д. К. започнали да се влюбват един в друг още през тази вечер.

- Струваше ми се, че съм го познавала преди - призна с копнеж тя. Взаимната им привързаност растяла с часове. - Всяка минута, която прекарвахме заедно, беше романтична. Връзката ни беше в голяма степен в мига, защото не знаехме кога ще го извикат в морето.

Д. К. работел като гмуркач, поддържащ петролопроводите към нефтени платформи. Работата му била опасна и физически натоварваща и затова повечето гмуркачи не я практикували след четирийсетата си година. Освен това обикновено не знаели кога ще получат следващата си

поръчка.

- Целият ти живот трябва да бъде съобразен с факта, че тези мъже могат да заминат за една седмица или два месеца в момента, в който бъдат предупредени - сподели Валери.

- Започнахме да излизаме на 28 септември - спомни си тя. - На 17 февруари Д. К. ми направи предложение за женитба. Бяхме в моя апартамент, седяхме на леглото, разговаряхме. Отвън на дървото кацна кардинал. Д. К. каза: „Те винаги пътуват на двойки. Почакай само минутка и ще видиш партньорът ѝ да идва.“ И така и стана. Тогава той промълви съвсем тихо: „Кога ще се омъжиш за мен?“ „Щом пожелаеш да се ожениш за мен“ - отвърнах аз. Бях толкова развълнувана.

По-малко от час след като ѝ направил предложение, Д. К. бил извикан на обект. С Валери отишли до апартамента му, за да си вземе водолазното оборудване. Неговият приятел и колега Джони, също гмуркач, минал да го вземе.

- Виждам всеки миг така, сякаш е станало вчера - каза Валери. - Той влезе в колата с Джони. Аз стоях на улицата и махах. Беше последният път, когато го видях.

Два дена по-късно, докато обслужвала масите, Валери вдигнала поглед и зърнала Лорен и Брайд. Те я дръпнали в празното съседно помещение.

- Валери, станала е ужасна злополука - казал ѝ Брайд. - Д. К. е мъртъв.

- Не, не може да е мъртъв! - изпищяла тя. - Той току-що ми предложи да се омъжа за него!

Лорен и Брайд, които още не знаели за годежа, се спогледали невярващо.

На другия ден Валери получила писмо от компанията, работеща с водолазите:

“Около 14 часа първи водолаз Дейв Коупланд слезе на дълбочина 285 фута. По високоговорителя съобщих желанието си да изплува на повърхността.”

- Писмото съобщаваше, че след това се чула поредица от сумтения, затова изпратили Джони да види какво става. Когато пристигнал, Д. К. го погледнал в очите, а после го отблъснал. По-късно Джони споделил, че в този миг разбрал: Д. К. щял да умре. Тогава Д. К. измъкнал шлема на скафандрата си.

- Не се е самоубил - обясни Валери. - Гмуркал се беше петнайсет години, така че беше професионалист. Знаел е, че нещо сериозно не е наред.

Тя все още не е съвсем наясно какво се е случило. Знае, че седмица преди това Д. К. и Джони гледали футболен мач в дома на Брайд.

- Когато вечерта след мача Д. К. дойде при мен - спомня си Валери - на челото си имаше огромна цигина. Попитах го какво е станало. Той отговори: „Просто съм безкрайно щастлив, че те срещнах. Благодарих на Брайд и на шегата си блъснахме главите.“ Подозирам, че когато си е блъснал главата - което по ирония на съдбата е направил именно защото беше толкова влюбен в мен - е получил фрактура по линията на косата и в резултат, като се е гмурнал, налягането е станало непоносимо.

Болката от смъртта на Д. К. била толкова силна, че за кратко време Валери се обърнала към алкохола като към упойка. Трябвало да изминат две години, докато се почувства отново нормално.

- Малко преди да умре - додаде тя, - бяхме седнали на кушетката, той ме погледна и каза: „Съжалявам, че ми отне толкова време, докато те намеря. Обещавам следващия път да не трае толкова дълго.“ Не го попитах нищо.

Той беше истинската ми любов. Подобно нещо не се

случва всеки ден. Изгубих бъдещето си, поне така ми се струваше.

## Сеансът на Валери с Деб Де Бари

Разговорът с Валери ме трогна дълбоко. Тя беше посрещнала с мекота и сила два мъчителни смъртни случая и беше готова да говори свободно за тях с надеждата, че това ще донесе утеха за други в тяхната скръб и ще им помогне да видят смисъла на случилото се.

В търсене на смисъл и тъй като загубата на любим човек е универсално явление, помолих Валери и тя мило ми позволи да изследвам с трима медиуми плана на живота ѝ, направен преди раждането. Един от медиумите беше Деб ДеБари. Деб вече беше получавала информация за няколко от хората, споделили историите си с мен. Те установиха, че тя е чувствителна, интуитивна и забележително точна. От тези сеанси знаех, че може да разговаря без проблеми с "починалите" близки. Освен това чува доста ясно духовните си водачи. Те работят тясно с нея, за да даряват клиентите ѝ с мъдрост и информация както за физическия, така и за нефизическия план.

Щом сеансът започна, Д. К. установи незабавно контакт с Деб. Макар вече да я бях чувал да разговаря с хора в духовното измерение, отново се изпълних с почуда от уменията ѝ да го прави.

- Аз не съм "бившият" - каза Д. К. на Деб, която повтаряше думите му пред нас. - Все още се смятам неин годеник.

Това беше най-нежната нотка, с която можеше да започне.

- Знаех, че животът ми няма да бъде дълъг - продължи той. - Знаех, че няма да доживея до стари години. На няколко пъти съм бил на косъм (преди злополуката при гмуркането).

- Показва ми, че има договор - обясни Деб, имайки предвид договорката, която Д. К. бе направил с други души преди да се роди. - Тази злополука е била планирана от другата страна. Той ми показва мотор. Караше ли мотор?

- Да - потвърди Валери.

- На няколко пъти е бил на косъм от смъртта - додаде Деб. - Ако тази злополука не му беше отнела живота, нещо друго щеше да се случи.

- Какво се случи всъщност? - попита напрегнато Валери. Много дълго време си беше задавала въпроси във връзка със смъртта на Д. К.

- Имах чувство, че мозъкът ми ще се взриви - отговори Д. К. - Това е най-ужасният тип смърт. Трябваше да сложа край на това.

Д. К. потвърждаваше онова, което приятелят му Джоуни бе казал на Валери: знаел е, че ще умре, и е предприел действия, за да сложи по-бързо край на живота си.

- Какъв беше твоят урок от това? - попита Валери.

- Много са - отговори Д. К. - Аз бях прекалено дързък и обичах да си играя с огъня. В известен смисъл не уважавах живота. Ненужно рискувах живота си. Много е пренесено от предишни животи. В много от тях съм бил войник. Многократно ми се е налагало да рискувам живота си за кауза, в която не вярвам. Друг урок е да се науча да ценя любовта. Научих много и съм все още край теб. Няма да се върна (инкарнирам отново) веднага. Преди това искам да науча някои уроци. Искам да знам целта си. Този (последния) път не я знаех.

Д. К. имаше предвид забравата, която обзема всеки от нас, щом навлезе в Земяния план. Като вечни същества всички сме наясно с целите на живота си преди да инкарнираме. Когато се родим и минем от другата страна на завесата между физическата и нефизическата реалност, ние забравяме - в едни случаи постоянно, в други временно - причините, поради които сме дошли тук. Жизнениите предизвикателства често имат за задача да ни припомним нашата цел.

- Искам да знаеш, че все още те обичам - заяви Д. К.

- И аз те обичам - отвърна Валери.

- Не искам да мислиш, че напуснах, защото не те обичах - добави той. - Напуснах, защото много те обичам. Не желая да използвам минало време. Любовта продължава вечно.

- Защо е толкова трудно? - промълви едва чуто Валери.

- Защо не можем да направим всичко това, докато сме от другата страна?

- От другата страна не изпитваме отрицателни емоции както тук - обясни Деб. - Отрицателните емоции са... не искам да кажа "непозволен" - но там не ги изпитваме по начина, по който го правим тук.

Деб говореше за липсата на дуалност или противоположности в духовния свят. Можем да преживеем себе си като мир, радост и любов в духа и на Земята, но само

при инкарнацията сме в състояние истински да проумеем "вибриращите по-ниско" чувства като гняв и омраза. Благодарение на този опит, колкото и болезнен да е, се ражда познанието за истинската ни природа.

Тук Д. К. отстъпи мястото си на Дъстин.

- Д. К. избледнява, но остава наоколо - обясни Деб. - Искате да даде енергия на Дъстин.

- Не бях щастлив - призна Дъстин пред Валери. - Не можех да осъзная какво искам да правя. Забатачих нещата и не успях да ги оправа. Това не беше самоубийство. Беше злополука. Бях тръгнал по пътя, който я направи възможна. Бях пристрастен към наркотиците. Някои хора могат да вземат наркотици от време на време и да си остават добре. Аз не бях от тях. Опитах да го скрия от теб. Опитах да поддържам някакво подобие на нормалност, но вътре в мен вилнееше буря. Водех борба с нея. Не мислех ясно. Движех се през живота като че ли с черна превръзка на очите. Не можех да вярвам. Вземах решенията си, воден от липсата на доверие. Съжалявам. Не исках да те разочаровам.

- Знаем - отвърна меко Валери. - Не съм разочарована от теб.

- Това беше втората възможност - продължи Дъстин. - Няколко месеца по-рано за малко не предозирах.

Попитах Дъстин дали преди раждането двамата с Валери се бяха договорили за момента на неговата смърт.

- Трябваше да умра преди двайсет и петата си година - отговори той. - Разполагах от петнайсетата си година с десет години (през които) да избира момента на смъртта си. Договорът ми гласеше, че ако доживеех до двайсет и петата си година, можех да остана. Имах избор.

- Но този избор се прави на нивото на душата, а не на нивото на личността, нали? - попита аз.

- На нивото на душата - потвърди Дъстин.

- Какво опитахме да загладим? - поинтересува се Валери. - Това мой урок ли е?

- Урокът е и за двамата - отвърна Деб. В съзнанието на Деб се появи картина от минал живот на Валери. - В минал живот Валери е била детето (на Дъстин). Валери умира първа. От травма, падайки от кон. Валери, разчиствала си земя за засаждане. Това е времето на първите заселници. Виждам дрехи, които отговарят на тази епоха. Сърцето на Дъстин е разбито.

Попитах Деб каква беше ползата за Валери от размяната на ролите в този живот.

- Чувам (от моите духове-водачи): "Тя се радва на специално благоволение" - поясни Деб, - което означава, че се е издигнала в духовно отношение. Често това смекчава много от предвидените уроци или ги улеснява значително. Израстването тук е огромно.

Обяснението за благоволение отразяваше собственото ми разбиране. При изследването си на всички тези жизнени планове бях започнал да разбирам, че една от дефинициите за благоволение е изтриването на част от кармата или планираните "уроци". В случая с Валери внезапната и неочаквана смърт на единственото ѝ дете ѝ бе оказало толкова дълбоко въздействие, че други от уроците от жизнения ѝ план стават ненужни. Сетих се за точките "ако-тогава", които медиумът Стейси Уелс вижда в диаграмите на предстоящия им живот по време на сеанса по неговото планиране. Несъмнено диаграмата с живота на Валери съдържа свои ключови точки "ако-тогава": ако Валери се поучи от смъртта на сина си, тогава ще се случи Х. Ако не се поучи, ще стане У.

Но какво беше "огромното израстване", довело до състоянието на благоволение на Валери?

- Способността да се поставя на мястото на другите и състраданияето - отговори Деб.

- Точно така стана - намеси се Валери. - Това е знание,

което се превръща в част от теб и никога не си отива... никога.

- Тя го използва и го преобразува за добро - додаде Деб.

В този момент Деб нямаше представа колко пророчески сякаш да се окажат думите ѝ. Когато ураганът Катрина върхлетя върху Ню Орлиънс, Валери пазарувала в един крайпътен магазин и се оказала до някаква жена, стояща сама между рафтовете. Травмирана от урагана, жената плачела неудържимо и цялото ѝ тяло се разтърсвало от ридания.

- Прегърнах я и останах така - разказа ми по-късно Валери. Когато пуснала непознатата, тя ѝ каза:

- В теб има голяма сила.

В този момент Валери била живо възплъщение на състраданияето и способността да се отъждествяваш с другия. Физическото изразяване на подобна божественост е движещата сила зад решението на душата да влезе в Зем-

ния план. Като конкретизира тези черти във физическия свят, Валери ги опознава по начини и в степен, които не биха били възможни без изживяната от нея загуба. В този момент Валери превръща болката си в любов. И триумфира.

- Деб - попитах аз, - какво биха казали твоите водачи на хората, които се изкушават да отблъснат по-далеч болката?

- Те казват: "Прегърнете я. Прегърнете болката и кажете: "Ще плача, докато не ми останат сълзи." А после плачете дори след като останете без сълзи, за да се освободите от болката - отговори Деб.

Тук Дъстин заговори отново:

- Прахосах таланта, който имах. Следващия път трябва да го използвам. И да бъда малко по-твърд, за да мога да приемам, когато хората не се съгласяват с моята истина. Ще трябва да си вярвам. Чувствам се зле, че моята смърт те натъжи толкова.

- Но това е нещо, което сме решили заедно - каза Валери.

- Знаем - отвърна той, - но няма да го правим повече. Вече няма да правим нищо, което ни натъжава. Тази глава е приключена. Сега ще преминем към нещо по-високо.

Много се гордея с теб. Ще опитам някой път да се "обадя по телефона". Уча се да играя с електричеството. Търси съобщение. Някой път когато сънуваш, ето тогава бих могъл да поговоря с теб. Когато се събудиш, постарай се веднага да си спомниш съня. Опитвам да ти изпращам послания. Толкова те обичам.

- И аз те обичам - промълви Валери.

- Знаем - увери я Дъстин. - Тук усещаме любовта. Усещаме я по различен начин. Тук силата ѝ се усеща по-осезаемо.

- Той ми показва вълна от енергия - обясни Деб. - Когато изпитват любов, цялото им същество резонира с това чувство.

- Виждаш колко добро си донесъл в живота на хората, нали? - попита Валери.

- Да - отговори Дъстин. - Нямах представа колко много съм направил. Следващия път ще бъде дори по-добре.

- Деб - попитах аз, - твоите водачи биха ли искали да кажат още нещо на хората, които преживяват загуба на любим човек?

- Казват, че това не е лично - отговори Деб. - Изобщо не може да става въпрос, че Господ изпраща мълния само на тях. Когато осъзнаем, че не е на лична основа и че е нещо, което сме избрали, перспективата ни се променя.

## Разговор с душата на Валери

Дъстин, и Д. К. потвърдиха, чрез Деб Де Бари, че са добре и че ранната им физическа смърт е била планирана преди да се родят. Усещах, че възможността да поговорим с тях лекува Валери. Тя научаваше причината за смъртта им и, дори още по-важно, имаше възможност да им изрази любовта си. Те на свой ред също я увериха в своята любов.

За да разбере по-добре защо, преди да инкарнира, една душа би избрала да изгуби и годеника, и сина си, помолих медиума Корби Митлейд да осъществи контакт с душата на Валери. Исках да науча повече за жизнения план на Валери и за по-дълбокото предназначение на предизвикателствата в него.

Освен това изгарях от желание да чуя мъдростта, към която нейната душа щеше да ни направи съпричастни, разяснявайки основни положения относно плановете на душите.

Тъй като съдържат съзнанието на всяка личност, която са инкарнирали, нашите души понякога говорят за себе си като за "ние", когато влизат в контакт, както прави и душата на Валери в следващия разговор.

Контактът бе предшестван от кратко мълчание, докато Корби изпаднаше в транс. Когато усетих, че е готова, започнах с фундаменталния въпрос.

- Защо Валери преживя загубата на годеник и на дете?

- Преживявала е и двете и преди и го понесе зле. И двете са свързани със световната война - обяви душата на Валери.

Както всеки човек, така и непроявените на физическо ниво същества имат уникална енергия. Когато душата на Валери заговори посредством Корби, почувствах внезапна промяна в енергията. В известен смисъл това не стана с петте конвенционални сетива. Усетих присъствието, жизнената сила на по-висшия аз на Валери. А тъй като вече бях говорил неведнъж с Корби, долових веднага промяната в тона, ритъма и интонацията на гласа ѝ.

- Тя загуби годеника си през 1916 година - продължи душата на Валери. - Съществуваше суеверие, че когато се връщаш на фронта (през Първата световна война), не е редно да си се сгодил, защото така все едно си слагаш мишена на гърба. Тя и годеникът ѝ решиха, че ще бъдат изключение. Когато годеникът беше убит, тя се побърка. Опитваше да се хвърли през прозорците, отказваше да се храни и открито се превърна в достойно за съжаление скандално същество, за своето семейство, живеещо в южната част на Англия, което, макар и да нямаше благороден произход, се радваше на стабилни връзки. Успя да се убие през 1920 година.



Роди се съвсем скоро след това, както става с много от извършилите самоубийство. Роди се в западен район на Съединените щати. Произходът ѝ беше чуждестранен. Омъжи се на осемнайсет години и малко след това роди син. Затвориха я в концентрационен лагер в Съединените щати (по време на Втората световна война), защото не беше "достатъчно американка". Загуби следите на своето дете, което ѝ беше отнето. Постоянно изпитваше болезнената надежда, че ще го открие живо. Детето ѝ беше убито преди да навърши двайсет години; блъсна го автомобил, когато пресичаше пиано улицата.

Годеникът, синът и тя известно време играеха на любов и загуба. Да се надяваме и молим личността (Валери) сега да проумее мимолетността на загубата и че е възможно да продължиш да живееш след като си обичал, но после си го оставил временно настрана, докато срещнеш любимите същества (отново) вече извън тялото.

Направих пауза, за да обмисля казаното. Цялата тази информация беше дадена с безстрастен, но същевременно - състрадателен тон. Не се усещаше никакво осъждане, само констатиране на факта, че Валери е била смазана от загубата, преживяна в два минали живота. Интересно беше, че детето ѝ от живота по време на Втората световна война бе умряло приблизително на възрастта на Дъстин. Какво ли щеше да последва?

- Ти по-висшият аз на Валери ли си? - попитах с огромен интерес аз.

- Да.

- Искам да направя някои уточнения по предишните инкарнации. Д. К. ли беше годеникът, убит през 1916 година, и Дъстин ли беше синът, умрял докато Валери е била интернирана?

- Да.

- Спомена, че искаш Валери да осъзнае преходността на загубата. Защо е толкова важно за личността да разбере това?

- Представи си разбраната зле загуба като дерайлиране. Когато разбереш преходността, когато разбереш, че промяната е наистина единственото постоянно нещо в пространствено-времеви континуум, тогава разбираш, че подобни загуби идват и отминават. Тези души са били с нея отново и отново. Те са сродни души. Тя може да извлече от преживяното благословиите и да ги приеме вътре в себе си, за да подобри своя живот, вместо да дерайлира и така да заменя позитивната посока на движение с обвинение срещу себе си, Бог или съдбата.

Личността се създава от душата, от по-висшият аз - добави душата на Валери. - **Личността е илюзията, необходима за научаването на уроците на Земята, в това пространство и време.** Защото има уроци, които не могат да бъдат научени без тяло и без време.

Сега, след като темата беше подхваната, моментът ми се стори подходящ за изследване на различията между личност и душа.

- Доколкото разбирам - казах аз, - личността съдържа постоянна, вечна сърцевина, която остава след смъртта и се съединява отново с душата, както и временни характеристики, които съществуват само докато трае животът.

- Точно така.

- В такъв случай, когато дадена личност умре в даден живот - да речем, когато Валери умре в този живот - нейната вечна същина ще се съедини ли отново с теб?

- Тя не е разделена. Не мисли за ново съединяване, защото това говори за разделяне. Но разделяне всъщност няма никога. Онова, което усеща (след смъртта) личността, когато се усеща едно с Бог и с висшият аз, е просто освобождение от паяжините, замъгляващи погледа ѝ. То обаче не означава, че не е била свързана през цялото време.

- Как израства душата в резултат на физическото превъплъщение? - попитах аз.

- Земята или други физически места понякога могат да дадат уроци, които е невъзможно да бъдат научени без тяло, без физически нужди и без физическо взаимодействие. Да вземем за пример глада и жаждата в две личности. Ако емоциите алчност и страх са преобладаващи, тогава този, който има храна и вода, не позволява на другия да си вземе или краде и малкото, което има. Когато емоцията е на щедрост, служене, универсална любов и разбиране, че ситуацията е мимолетна, благотворните емоции могат да се разпространят и да подпомогнат друга личност, и тогава душата напредва.

Преди инкарнацията всички обсъждат какво трябва да се направи. Да не е прекалено? Нещата се променят, решенията се преобразуват, докато се вземе решение за определен план, който се публикува в Акашовите записи. (В този случай) на смъртта на любимите хора се гледа като на пореден опит в експеримент. Водачите обсъждат, че ако бъде отчетен достатъчен напредък (от Валери), тази възможност може да бъде използвана по-продуктивно, отколкото досега.

- Защо жизненият план включва два, а не един смъртен случай?

- Често - отговори душата на Валери, - когато се срещнеш със смъртта в живота си, тази личност не се справяше както трябва. Смяташ, че като се има предвид къде щеше да бъде обучена първо (образованието ѝ на Земята) и информацията, с която щеше да се ограда, ще има по-голям

шанс да се справи със смъртните случаи. Макар този период на Земята да е изпълнен с трудности и в много отношения - с мрак, способността за възприемане на духовността, която обикновено е скрита, е всеобща. Сега е по-лесно, много по-лесно за личността да научи духовни истини, защото са по-широко разпространени.

От всеки урок има да се научи по нещо, но то е като да прочетеш книга и да запазиш информацията за себе си. Информацията се губи с книгата и умира. Когато учим, ние, душите, учим и другите като техни ангели-хранители и духове-водачи. Това, което научи, личността трябва да остави на другите, независимо дали е друга личност или книга, достигаща до целия свят.

Тук душата на Валери засега една идея, която бях чувал в различна форма: ние не завършваме и не можем да завършим цикъла от физически превъплъщение, ако не оставим акумулираната си мъдрост на Земяния план.

- Когато Валери планираше живота си и участието на Д. К. и Дъстин, планираше ли конкретно кога и как ще умрат?

- Винаги съществуват три, четири или пет възможности. Никога няма само един изход.

- Какви други възможности за Д. К. и Дъстин бяха обсъдени?

- За Д. К. се предвиждаше евентуално убийство, удар, повреждане на спиралките, рак.

Когато душата на Валери спомена повредените спиралки, веднага се сетих за картината с мотора, която бе създал Д. К. при сеанса на Валери с Деб. Очевидно Д. К. за малко не беше загинал при "злополука" с мотор, и това също бе планирано като възможност преди неговото раждане.

- Колкото до детето, трябваше да оставим отворена възможността за съзнателно самоубийство; съществуваше също така вероятност детето да умре, спасявайки друго дете. Както и вероятността да умре по-късно при самоубийствено взривяване на бомба.

- Защо смъртта им настъпи именно тогава и по този начин?

- Трите души се споразумяха, че това сякаш е моментът, когато всички участници биха израснали най-много.

- От всичко това излиза, че душите са причинили смъртта на личностите. Правилно ли съм разбрал?

- Ние не причиняваме смъртта - обясни душата на Валери. - Например някой попада в злополука, в която не съществува разумно съмнение, че може да оцелее. По време на злополуката личността не може да вземе решение дали да оцелее или да умре. Душата поглежда и решава, че сега не е моментът. Не забравяй, макар да изглеждат разделени, душата и личността не се противопоставят една на друга. Душата не спори с личността: "Време е да тръгваш." Не, нищо подобно. Трябва да разбереш, че **личността е конструкция**.

- В случая с Дъстин - отбелязах аз, - се стига до непреднамерено вземане на свръхдоза наркотик. Той не е направил опит да се самоубие. Но как решението на душата преминава в действие от негова страна, което води до смъртта му?

- Както казваш, не е било преднамерено. Дозата можеше да го убие, но можеше и да не го убие.

- Но душата му решава в онзи момент да сложи край на тази инкарнация?

- Би трябвало да попиташ нея. Ако съдим от своята гледна точка, ще се съгласим.

- В такъв случай смъртта на Дъстин не е причинена от абсолютното количество наркотик, което е взел, а по-скоро от решението на душата му да позволи това количество да сложи край на живота му?

- Точно така.

- Следователно, решението на душата му е било преобразувано в биохимична реакция от страна на тялото?

- Правилно.

- А ако душата му не беше пожелала тази инкарнация да приключи, тогава същото количество наркотик нямаше да причини смъртта му, така ли?

- Или душата щеше да направи така, че намесата на външни обстоятелства да направи невъзможно снабдяването му с фатална доза наркотик.

- Как би могла да направи това една душа? - учудих се аз.

- Как една душа би накарала една кола да отиде вляво, вместо надясно? - попита в отговор душата на Валери.

- Добър въпрос. Как една душа би накарала една кола да отиде вляво, вместо надясно?

- Импулси. Да вземем друго дете, което решава да извърши самоубийство като вземе наркотици. Някак си, докато се е заело с тази задача, личността е докосната от душата. Личността се пробужда. В ръцете си държи достатъчно количество, за да се самоубие, но личността не

взема останалото. За Дъстин не е (прозвучал) подобен зов за пробуждане.

- По-рано спомена, че физическото въплъщение дава възможност за учене, което няма как да бъде осъществено другояче. Доколкото разбирам много същества избират никога да не инкарнират. Ако инкарнацията е единственият начин да научиш определени неща, защо някои същества предпочитат да нямат физически живот?

- Човешкият опит не обхваща всеки опит, важен за израстването на едно същество. Няма думи, за да бъдат обяснени някои от концепциите, които могат да се научат, когато една душа инкарнира на Земята или в човешка личност.

Стори ми се естествено в разговора да повдигна темата за планове за учене чрез противоположности. Споделих, че поне доколкото показваха моите проучвания, много души планират живот, в който личността преживява противоположното на онова, което душата иска да научи.

- Ако някой желае да се научи да обича безусловно и тук го осъждат, това е мотивационен живот - обясни душата на Валери. - Става дума за разликата между мотивация и вдъхновение. Повечето личности учат чрез мотивиране. От начина, по който е устроена Земята, душите от хилядолетия учат най-вече чрез отрицателното. Сега, когато вече сте по-напреднали, времето се ускорява и вибрациите са високи, вдъхновението може би ще ви върши повече работа.

- В някои случаи чух да се споменава за специфични енергии, разположени от душата в личността. Това част от начина, по който се изгражда личността, ли е?

- Да.

- Какви бяха те в случая на Валери?

- Бяха ѝ дадени особена интелигентност, любопитство, сила на духа и готовност да премине отвъд болката.

- Как душата изгражда качество като сила на духа?

- Попитай Бог как е създал цветето. Няма качествени или количествени показатели, които могат да бъдат обяснени.

Тогава попитах как преди раждането се планира голяма част от това, което се случва в живота на личността.

- Начините са много. В зависимост от нивото на развитието, нещата за някои души трябва да бъдат изцяло планирани. Когато поостарее, душата е по-склонна да си остави много врати, отворени за избор. Не може да се очаква душата, която планира първата си инкарнация на Земята, да остави толкова много на шанса както душата, която го е правила вече многократно. Не всички души са равни в напредъка. Не всички методологии за създаване на личности и карма са еднакви.

- Защо Валери и Д. К. нямаха повече време заедно?

- Защото онова, което трябваше да се случи, беше годежът, споразумението да прекратят живота си заедно - отговори душата на Валери. - Но не и самият живот.

- Засегнахте този въпрос донякъде, но искам да съм сигурен, че съм разбрал добре. Защо беше толкова важен самият годеж?

- Когато две личности се сгодят, емоциите се отприщват. Границите се изтриват. Това е знак за доверие. В архетипа на брака и двамата казват: "Аз съм ти". Често хората произнасят думите при брачната церемония, но не ги осмислят. Валери и Д. К. нямаха да разплитат неистини. Следователно едната част на връзката им, свързането, беше изпълнена. Тогава можеше да се изпълни и втората част - загубата.

- Валери проявява интерес към духовното израстване. Какво бихте я насърчили да отработва или да си постави за цел?

- Бихме я насърчили да доведе емоциите си до някаква централна точка. Когато махалото се залюлее много в едната посока, ще трябва да измине дълъг път, за да се върне в изходната си позиция. **Когато е спокоен и в централно положение, човек е способен да достигне всяка точка, без да се налага да изминава толкова дълъг обратен път чрез трудности или във времето.**

- Кой са най-добрите начини да изпълни това?

- Тя ще го разбере. Душата не дава конспекти. Ако кажеме: "Направи А, Б и В", тя нямаше да гледа. Нямаше да експериментира. Нямаше да вкусува. Личностите често искат прекалено много подробности, защото се страхуват да не сбъркат или да не пропуснат нещо. Това обаче е неправилно. Тя ще поставя пред себе си много възможности. Те са нейни - може да избира измежду тях. В противен случай личността ще се превърне в автомат.

- Благодаря, че разговаряхте с мен - казах аз.

- Няма защо - отвърна душата на Валери.



„Да желаете малко, да вършите много - това е посоката на Четвъртото измерение.“

„Енергията постоянно еволюира във Вечността.“

Петър Дънов

Петър Дънов

# ПРИКАЗКИ ЗА ЦВЕТЯТА МАЩЕРКА



## Васил КАНИСКОВ

Нежното и опияняващо ухаение на мащерката също се дължи на ангелско, а не на елфово присъствие. Наистина някои цветя с елфи ухаят, но зад тях има ангели. И цветята само с елфи издават миризма, но тя е толкова слаба, че за вас е недоловима. Те също се ръководят от ангели, но цял клас, не само отделно цвете.

Щастието на мащерката произтича от това, че тя постоянно зове Неизмеримото и То ѝ отговаря. Неизмеримото Око на Световите осиява всички, но малко са ония, които усещат присъствието Му, разговарят с Него и опитват съзнателно плодовите Му. Предимно виолетовите и лилавите цветя са в съзнателен контакт с Него, обаче мащерката се отличава с множествеността на живата си връзка.

Има особени светове, множество, които много малко се отличават един от друг. Те са необходими на Елма, за да усилва постепенно импулсите, идващи от Тот. Това не може да стане направо, тъй като няма такъв закон. Някои мислят, че Бог-Отец е най-силното Същество, но се лъжат. Той е най-нежното, най-финото и най-деликатното Нещо. Затова гласът Му е най-тихият, най-слабият глас от всички. „Нещо“ е единствената дума, която мога да употребя - няма друга. Най-страхливите,

най-пропаднали, които не могат да признаят Единството на световите открито, все пак се изказват понякога: *„Има Нещо!...“* П о в е ч е Незнайният не иска. Това е достатъчно, за да съхрани живота и човешкия им облик. Останалите, които не признават Космическото Присъствие, са подложени на самоизстребление и обезобразяване.

Мащерката, обаче, е от органическите остатъци на Природата, които умеят да усилват Божия глас. Тя владее определен диапазон от честоти, който никак не е малък. Съществата, различни от Отца, се отличават по това, че са с различна степен на проводимост и затова произвеждат и шум.



Това е въпрос за подреденост на информацията, съзнателност на съществата по пътя им към Отца. Така че, казано съвсем точно, мащерката сменя шума, а не че усилва Божия глас. Елма, всъщност, може да усилва истински гласа Му до размерите на Супервселената. Това се налага в моментите на смяна на полюсите, когато силата на звука опомня полярностите, че е време да се сменят. От нея мирозвучията преживяват трансформация и Божият Дух сменя вдъхването в издишване и обратно.

Вселената също се подчинява на този звук, но пространствено.

Мащерката има поскромна, но не по-малко велика задача: намира контрафазите на всеки шум, за да го унищожи. Най-живите проводници на Божия глас, по този начин, не са никои други цветя, а е именно тази билка. Можете да усетите нейното дивно ухаение, особено привечер, понеже тогава преработва най-много шумове от дневните отклонения на съществата. Затова и вие най-много обичате вечерния мащерков чай. Само че, по въпроса за чайовете аз мога специално да ви говоря. Засега е неизбежно да пиете чайове, но не мислете, че не си плащате и за тях. Когато вие се съгласите да варите или да попарвате децата си с вряща вода, тогава и аз ще се съглася на това с Моите деца! Уханието на чая е велико удоволствие и изкуство, но то се добива от присъствието на ангели,

а не чрез варене на билки. Но престъпленията, които вие извършвате, са толкова по-големи в сравнение с това, че за него вие засега плащате много малко. Да спускаш хиляди капилляри у някого с един хладен или осъдителен поглед, с

представете си колко кръв сте пролели и проливате вие и в околните, и вътре в себе си!

Ако искате да чуете Божия глас, намерете мащерково находище и кажете: *„Майко, жива на живите, и щерко, мила, на Живия Бог - мащерко! Помогни ми чрез ангела си Заниел да намалю шума на неистината, заблудите и егоизма, за да чуя какво иска от мене Отец ни. А пък аз ще ти дам нещо желано от тебе: ще те помилвам с душата си!“*

Непременно ще усетите по ухаието на мащерката. Вдъхнете с пълни гърди, задръжте въздуха и го издишайте. И тогава, може би, ще чуете най-тихия глас във всемира - гласа на Бога-Отца.



една остра дума - това е нещо много по-престъпно от откъсването на една билка. А като се има предвид, че откъсването на двадесет статистически средни цветя се равнява на заковането на едно агне,

1985 г.  
София-Изгрев

Из „РОМОН ОТ  
БОЖЕСТВЕНАТА НАУКА“  
От книгата  
„БИЛКИТЕ в България,  
Европа и по Света“



“Докато поне 9 човека, живеещи на планетата, имат стремеж към осъзнаване на Божественото земно битие, ведическата цивилизация е жива. А те не са девет, а стотици хиляди все повече откриват истината в себе си и променят начина си на живот. Скоро те ще станат милиони, но преди това

стотици хиляди трябва сами в себе си да открият загадката, да разберат причината за катастрофата”

Владимир Мезре, из “Обредите на любовта”



## ЕДИНСТВО МЕЖДУ ДУШАТА И РАЗУМА

Душата идва на този свят, доверчиво протягайки детските си ръчички. Но после се оказва, че той е завладян от махалата, които са го превърнали в джунгла. Те веднага се опитват да й внушат, че никой не я е чакал, че на този свят всеки трябва да се бори за място под слънцето и да плаща данък на махалата. Незабавно искат да поставят на мястото й наивната и непосредствена душа. Внушават й, че желанията й не интересуват никого, че по света има повече страдания, отколкото радост, че празници има само в определени дни, че за късцето хляб трябва упорито да се трудиш. Край... нослето й увисва, унинието докарва сълзи в очите й. Или пък се възмуцава. Това е неправилно, несправедливо! Космите й настръхват. Изборът й може да бъде само един: или унило да се мъкне по пътя, натрапен й от махалата, или отчаяно, със зъби и нокти да се бори за своето.

Махалата завладяват човешкия разум на всички равнища - ментално, емоционално и енергийно. Обичайният светоглед и поведенческите реакции на човека се формират от махалата. Той мисли и постъпва така, както им е изгодно. Следвайки разума, душата попада в калъфа на обусловеността. Тя се проявява буквално във всичко. Човек е принуден да се примирява с много ограничения и да изпълнява отредената му роля в натрапената игра. В такива условия Душата постепенно е избутана на заден план и разумът поема кормилото на управлението в свои ръце.

Разумът наставлява душата като малко неразумно дете: „Знам по-добре от теб какво трябва да се прави, а от твоето глупаво бърборене няма никаква полза.“ Душата на повечето хора се е превърнала в изплашено безправно същество, което се е свило в ъгъла и тъжно наблюдава какви ги върши разюзданият разум. Понякога се случват минути на съгласие между душата и разума. В такива моменти тя пее, а разумът доволно потрива ръце. Но това става рядко.

## Най-често гушата и разумът постигат единство в неприемането, в страха и ненавистта

Душата няма право на глас по въпросите на избора. Разумът се отнася с нея като с дете, което иска харесалата му играчка в магазина. Отговорите на разума обикновено са стандартни, като например: „Нямаме пари за това“. Така мечтата се унищожавя в зародиш.

Вижте какво става. На детето играчката му е необходима сега. Ако действително не можете да си позволите да му я купите, няма нищо ненормално, че му отказвате. Да, но душата е съгласна да почака! Разумът обаче с убедеността на кретен поставя фаталния кръст: „Нямаме пари“. Излиза, че мечтата по принцип е непостижима.

Разумът има своя логика, натрапена от махалата, на които им е изгодно да държат привържениците си на синджир и да не им дават дори свободата да си избират мечта. Душата изобщо няма логика, тя всичко разбира буквално. Разумът твърди, че няма пари. Но нали душата не моли за пари, а за играчка! Разумът пък с мотивировката, че няма пари, поставя забрана на играчката (това е нереално и трудно постижимо) и на душата й остава само обречено да се затвори в себе си и да не напомня повече за играчката. Погребението на мечтата се е състояло.

Разумът не си представя как тази мечта може да се осъществи и затова не я пуска в слоя на своя свят - нали в живота всичко трябва да бъде логично и разбираемо.

# НАУКАТА ЗА ОБРАЗИТЕ ДУШАТА И РАЗУМЪТ

**А е необходимо единствено да се съгласи, тогава външното намерение би се погрижило как да се намерят пари**

Обичайният светоглед обаче, формиран от махалата, не допуска подобни чудеса. Свободата на избора не отговаря на интересите на махалата.

Човек погрешно възприема рационалния светоглед като неотменим закон. Той обаче е „фалшив“ и лесно може да бъде „провален“. В живота често се случват необясними „чудеса“. Защо да не допуснем едно от тези чудеса и в собствения си живот? Трябва само

**да си позволим да имаме онова, което гушата иска**

Ако отхвърлите от себе си паяжината на предубежденията и ограниченията, с която са ви оплели махалата, ако повярвате искрено, че сте достойни за мечтата си, и си позволите да имате желаното, ще го получите.

**Да си позволите да имате е главното условие за изпълнението на желанието**

Има и други отговори на разума към душата в магазина за играчки: „Глупост! По-добре знам какво ти трябва. Къде ти, ние сме обикновени хора. Това е нереално. Не е за всеки. Нямаш данни и способности. Къде ще се мериш с нея (с него)! Трябва да живеем като всички.“ И така нататък. Ако подобни разсъждения не са резултат от влиянието на махалата, бихме могли да обвиним разума в съвършена тъпота. Но нека се надяваме, че той, четейки тези редове, все пак ще се събуди от омаята и ще разбере целия абсурд на своите „разумни“ доводи.

Без душата разумът в този свят не може кой знае какво. А заедно са способни на всичко, защото сливането им ражда вълшебна сила - външното намерение. Разумът управлява вътрешното намерение, а душата - външното. Но душата не е в състояние да управлява целенасочено външното намерение.

**Когато гушата и разумът се сливат, външното намерение става управляемо**

Всичко, което ви се струва трудно постижимо или нереално, действително е трудно изпълнимо в тесните рамки на вътрешното намерение на разума.

Ама кой спори? Каквато и цел да си поставите, ще се съглася, че постигането й е трудно изпълнимо в рамките на рационалния светоглед. Но няма да се откажете от мечтата си само защото някакви надути авторитети са си присвоили правото да определят какво е реално и какво не.

**Тайната на щастието е толкова проста, както и на нещастieto. Всичко опира до единството или разногласието между гушата и разума**

Колкото е по-възрастен човек, толкова по-голямо е това разногласие. Разумът се подчинява на влиянието на махалата, а душата става нещастна. В детството тя все още се надява, че ще получи своята играчка, но с времето надеждата угасва. Разумът намира все нови потвърждения, че мечтата е трудно постижимо, и отлага осъществяването й за после. Това отлагане обикновено продължава цял живот. Той свършва, а мечтата така си и остава в пращното чекмедже.

За да се постигне единство между душата и разума,

**най-напред трябва да се определи какво точно трябва да бъде постигнато, т.е. да се определят целите**

Независимо от привидната му очевидност този въпрос изобщо не е тривиален. Хората обикновено знаят точно какво не искат, но се затрудняват да формулират истинските си желания. Това се обяснява с факта, че махалата се стремят да ги подчинят на своите интереси и да им натрапят лъжливи цели. За никакво единство между душата и разума не може да става дума, ако разумът преследва миражи, а душата е насочена към съвсем друго нещо.

Освен всичко друго, хората толкова са заети и угрижени да работят за махалата, че просто няма кога да седнат и спокойно да помислят за истинските си желания. Необходимо е специално да отделят време и да си спомнят какво й се е искало на душата тогава, в детството. Какво й е харесвало, какво действително я е привличало и от какво с времето се е наложило да се откаже.

Задайте си въпроса - все още привлекателна ли е за вас отдавнашната ви цел? Помислете какво все пак наистина искате. Дали тази цел не е лъжлива? Действително ли желаете това от цялата си душа или само ви се иска да го желаете!

Когато мислите за целта си, е необходимо да отхвърлите вътрешната и външната важност. Ако външната е повишена, целта ще ви омагьосва със своята престижност, както и с недостъпността си. Дали не сте се хванали на въдицата на махалото? Ако е повишена вътрешната важност, може да ви изглежда, че целта е извън пределите на възможностите ви. Тя пак примамва с недостъпността си. Но действително ли ви трябва това?

**Когато размишлявате за целта, не включвайте престижността**

Бутнете целта от пиедестала на недостъпността. С това ще отхвърлите външната важност.

**Когато размишлявате за целта, изключете средствата за постигането й**

С това ще отхвърлите вътрешната важност. Мислете само за своя комфорт.

Ако целта е постигната, действително ли ви е добре или все пак на душата ви тежи камък? Съмненията в реалността на постигането на желаното не говорят, че то не е било важно.

**Главното е при мисълта за желаната цел гушата ви да пее**

При цялата й привлекателност, ако нещо ви гнети, значи вероятно е лъжлива.

Ако нямате определена цел и нищо не желаете, значи или имате ниска енергетика, или разумът ви окончателно е напъхал душата ви в калъф. В първия случай можете да повишите жизнения си тонус, като се захванете със здравото си. Възможно е дори да не знаете какво е това добро здраве. Това е, когато животът доставя удоволствие и ти се иска всичко и веднага. Душата не може да не иска нищо, нали животът за нея е уникална възможност.

**Вслушайте се в повелите на гушата, осъзнато отхвърлете важността, позволете си да имате и ще получите всичко, което е угодно на гушата.**

Вадим ЗЕЛАНД, „Трансърфинг на реалността“

“Не всички хора усещат окултните нападки, но ти ще ги разбереш, ще ги почувстваш, ще ги видиш. Моля те, не се страхувай. Страшното е безсилно пред безстрашното. Забрави видяното веднага. Колкото и да е всесилно

чужовището, когато е забравено, то престава да съществува”

Владимир Мезре, из “Роговата книга”

# НАЧАЛО НА ЛЯТОТО - 22 ЮНИ лятно слънцестоене

## ФЕСТИВАЛ на „ПРИРОДНИТЕ ДУХОВЕ”

### Раждането на ЙОАН КРЪСТИТЕЛ – ПРЕДТЕЧА,

### в народните обичаи се нарича „Водици”

Цена Йорданова БОЖКОВА  
Сливен

...“Ние знаем положително, че Природата е ПРОЯВЕНОТО, а БОГ е непроявеното, безкрайното, безграничното, което вече се проявява и все непроявено остава. За нас ПРИРОДАТА е нещо велико, не само по своето устройство, но и по онази интелигентност и разумност, която тя проявява.

Живата Природа не обича застой. В нея има вечно движение, вечно творчество, което се направлява от разумни закони, зад които стоят Разумни същества от най-висша степен. В тия закони забелязваме един ритъм, една периодичност, на която почиват ония два велики процеса – ИНВОЛЮЦИЯ, при която имаме едно движение от Центъра към периферията, и ЕВОЛЮЦИОНЕН от периферията към Центъра”.

(от Божествените слова на Учителя Петър Дънов)

В проявената Вселена всичко се движи по двойна спирала, едната е низходяща от Великото безгранично към безкрайно малкото, към клетката, към атома, а другата е възходяща от малкото към Великото, към Първоизточника на Битието (живота).

По закона на Космическия Ритъмус се движи и нашата Слънчева система. От периодичните движения, които прави Земята, въртейки се около оста си и около Слънцето, се определят дните, нощите, месеците, сезоните и годините. Слънцето, като център на системата, също има своите движения около оста си и около Централното слънце на нашата Галактика.

Видимият път на Слънцето по небесната сфера се нарича Еклиптика.

Пресечните точки на пътя на Слънцето с небесния екватор на изток и на запад определят двете равноденствия - Пролетното в зодия „Овен” на 22 март и Есенното в зодия „Везни” на 22 септември. Това движение изток-запад спрямо Мировата ос е ХОРИЗОНТАЛНО (водоравно или хтонично, нар. „Анима Мунди” - Мировата душа).

От движението, което Слънцето прави на север и на юг, имаме Лятно слънцестоене на 22 юни, в тропика на „Рака” и Зимно слънцестоене на 22 декември, в тропика на „Козирога”. (Думата тропик е от гръцки произход и означава повратен, въображаем кръг, успореден на екватора и отстоящ от него на 23,27 градуса). Това движение север-юг спрямо Мировата ос (Аксис Мунди - Божествен Дух) е ВЕРТИКАЛНО, Соларно.

От тези четири кардинални движения на Слънцето и Земята се образува „МИСТИЧНИЯТ КРЪСТ”, на който вертикалът е двуполусен. Горният полюс е положителен и отговаря на Духа - Отец, долният е отрицателен, отговаря на Светия Дух и Космичната Майка, резултат от които е Божественият Син - „Адам Кадмон” (Космическият човек или човечество).

„АДАМНА” е кодовото название на хоризонталата на космичната ос, означаваща началните букви на четирите посоки на света от старогръцкия език. Това е кодът на „Светлата същност на Битието, скрита в ИЗГРЕВА (Из-ток)” (Хегел, „Феноменология на Духа”).

Този космичен „Мистичен кръст” има своя ПРОЕКЦИЯ и на нашата Земя, както и във



Св. Йоан Кръстител. Икона от около 1859 г. от Станислав Доспевски. Днес в Пловдивската Света Митрополия  
Източник: www.pravoslavieto.com

всеки един от нас. Една от проекциите Му е на Балканския полуостров и затова Балканите са толкова уязвими и оспорвани от „княза на света”. Центърът на Проекцията е в България. ХОРИЗОНТАЛАТА изток-запад това е Стара планина, Хемус, Балкана – гръбнакът на България. ВЕРТИКАЛЪТ от връх Мусала (на санскрит значи „Близко до Бога”) слиза до центъра на Земята. Затова Балканите са на кръстопътя между изтока и запада и между Небето и Земята. Затова тук са създадени и са действали Духовните окултни школи на Орфей, Боян-Мага, богомилите и в днешни времена на Мировия учител Петър Дънов.

Ето по какъв мистериозен път са създадени истинските, вечните празници, които нашите предци са приели в бита си като народни

обичаи.

От зимното до лятното слънцестоене, Слънчевата светлина и топлина постоянно се увеличават и предизвикват физическата активност на природата. Посятото в земята покълва, израства, цъфти и почва да зрее. Тази огромна творческа работа Природата извършва с помощта на „Природните духове”, които неуморно се трудят в почвата, водата, въздуха и огъня. Те работят в етерната област на физическия свят, затова остават невидими за нашите сетива:

ГНОМИТЕ работят в почвата и в земните недра. Благодарение на тяхното прословуто трудолюбие, израстват телата на растенията, цветята, билките и тревите, които те обаяват с палитрата на Дъгата и насищат с благоуханието на Пролетта. Дълбоко в земните недра изграждат и съхраняват жилите на златото, среброто, желязото и на всички благородни и неблагородни елементи, шлайфат кристалите и скъпоценните камъни и ревностно пазят земните богатства.

УНДИНИТЕ работят във водата на океаните, моретата, езерата, реките, водоемите и др. Те разделят водните частици и ги превръщат във фина пара, която издигат нагоре над водата.

СИЛФИТЕ работят във въздуха. Те поемат от Ундините парата и я издигат на такава височина, на каквата започва кондензация и се оформят облаците. Те задържат тези водни частици, докато Ундините не ги принудят да ги освободят под формата на дъжд, сняг или опустошителна градушка. Стига се и до водене на битки над повърхността на водата и във въздуха, често пъти съпровождани от намесата на Саламандрите.

САЛАМАНДРИТЕ работят в огъня. Те са които запалват светелия факел на разделените кислород и водород в светкавици и гръмотевици, които пречистват атмосферата.

НИМФИТЕ са тези, които избират най-хубавите



планински места и ги покриват цветя, тревы и билки. Обработват ги, поливат ги с роса и се грижат за тях, както домакинята за своята градинка.

В нощта срещу Еньовден те си устройват бал - „ФЕСТИВАЛ на ДУХОВЕТЕ”. Събрани от планини и гори, от пещери, извори, езера и реки, те пекат и варят етеричните си храни, след което танцуват и пеят в радостен екстаз за добре свършената работа в икономиката на природата.

## ЕНЬОВДЕН

Този древен народен обичай, съхранен в паметта на българите от паметивека, говори за големите познания, които са имали нашите предци във връзка с движението на Слънцето и Земята в открития Космос.

Кой е Еньо? - Слънцето!

На 24 декември всяка година Слънцето – Еньо, е новороденото дете Исус.

На 22 юни - детето Исус е вече готов за женитба.

От народния припев: „Ой Еньо, Еньо, Еньова булка...” трябва да разбираме скрития смисъл на вечната космическа драма, която ежегодно се разиграва между Слънцето и Земята.

Коя е Еньовата булка? - Това е нашата Земя, на ките като млада невеста с даровете на Пролетта, тя танцува пред своя вечен жених Слънцето – Еньо, и очаква деня на женитбата. Лятото е сезона на жетвата. Жъне се житото, ечемика, ръжта, прибират се всичките дарове на Природата. Материалната храна за хората и животните е осигурена. Човекът не се състои само от тяло, той има и душа, за която трябва и духовна храна. Разумната природа е помислила и за това. От раждането на Йоан Кръстител до раждането на Христа, постепенно се засилва духовната активност на Земята.

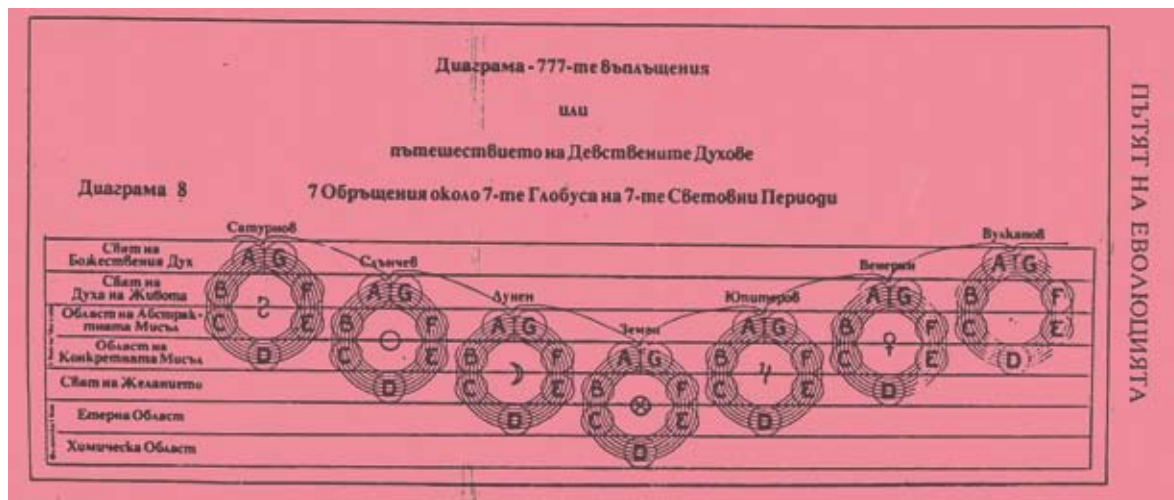
Раждането на Йоан Кръстител на Земята преди две хиляди години е станало на границата между две космически години. Старата, която завършва с космическия месец „Овен” и Новата, която започва с к.м. „Рибни”. Със свършването на Старата космическа, прецесионна година се слага края на ИНВОЛЮЦИОННИЯ процес и започва възходящия процес на ЕВОЛЮЦИЯТА. За това велико събитие, с което се сменя посоката от сливане към възлизане е слязъл ХРИСТОВИЯ ДУХ, за да изплати насъбраните грехове на човечеството, натрупани от 8 000 год.

Йоан Кръстител, като Предтеча на това Велико събитие, е призовавал за покаяние и е кръщавал с вода за очистиране от греховете. Това кръщение е било възпоменателно, то е напомняло за ВЕЛИКИЯ ПОТОП, когато Земята е била пречиствана с вода.

Днес човечеството се намира пред ново стъпало на еволюционната стълба. Навлизаме в космическия месец на „Водолея”, идва НОВА КУЛТУРА на „Чедата на Светлината”. Тя е шестата по ред в развитието на АРИАНСКАТА РАСА.

Днес Йоан Предтеча пак ни зове за покаяние и очистиране. Да очистим умовете и сърцата си от ЗАБЛУДИТЕ на „ЗЛАТНИЯ ТЕЛЕЦ” и „СТАРИЯ ОВЕН” и да захвърлим „РОГИТЕ” им от главите си, като прогнили „СТАРИ МЕХОВЕ”, негодни вече за употреба.

Дошло е вече „Второто етерно пришествие на Христовия дух” през началото на втория космически месец на „Водолея”.



„Истината е рожба на тишината и постоянната мегдугация.“ Исак Нютон

„Интуицията е шепот на духа.“

Петър Димков

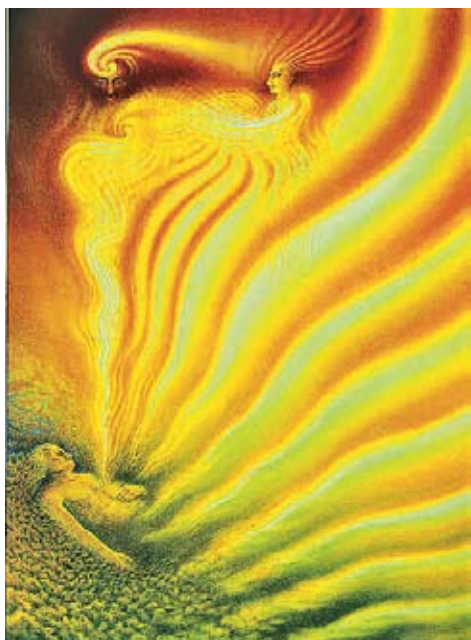
„Велики са тези, които разбират, че духовното е по-мощно от каквато и да е материална сила и че мисълта управлява света.“

Ралф Емерсън

# Из Акашовата летопис ЖИВОТЪТ НА ЗЕМЯТА

1. В началото на **Четвъртия Земен кръг** всичко, което по-рано е съществувало като растително, животинско и човешко царство, започва да се отделя в зародишно състояние от неразличимата маса. Като самостоятелни зародиши могат първо да се явяват само прадедите на човека, върху чиито висши астрални тела в предишния кръг са работили Духовите на личността. Всички други същества на минералното, растителното и животинското царство тук още не водят никакво самостоятелно съществуване, (защото на тази степен всичко е още в онова висше духовно състояние, което се нарича **„безформено“ състояние** или **състояние Арупа**. На днешната степен на развитието само най-висшите човешки мисли, например математическите или моралните идеали, са изтъкани от веществото, което на описаната степен притежават всички същества.) Това, което е по-низше от тези прадеди на човека, може да се явява само като дейност на едно по-висше същество. Така животните съществуват първо като състояние на съзнанието на Духовите на огъня, растенията - като състояние на съзнанието на Духовите на сумрака. Минералите обаче имат двойно мисловно съществуване. Първо, те съществуват като мисловни зародиши в гореспонанатите прадеди на човека и освен това - като мисли в съзнанието на Духовите на формата. Също и висшият човек (**Човекът-дух, Духът-живот и Духовното себе**) съществува в съзнанието на Духовите на формата.

2. Постепенно всичко се съгъстява. Но тази гъстота първоначално не надвишава гъстотата на мислите. В тази гъстота вече могат да се проявят животинските същества, възникналите в предишния цикъл. Те се отделят от съзнанието на Духовите на огъня и стават самостоятелни мисловни същества. Тази степен се нарича степен на **„оформеното“ състояние** или **Рупа състояние**. Тук човекът преминава по-нататък дотолкова, доколкото неговото преди това безформено самостоятелно мисловно тяло бива облечено от Духовите на формата с едно тяло от по-грубо изградено мисловно вещество. Животните съществуват тук като самостоятелни същества изцяло



само от това вещество.

3. Сега става едно по-нататъшно съгъстяване. Състоянието, което е постигнато сега, може да бъде сравнено с онова, от което са изтъкани представите на сънищноподобното образно съзнание. Тази степен се нарича **„астрална“**. Предшественикът на човека отново напредва по-нататък в своето развитие. Към съществуващите две съставни части неговото същество получава още едно тяло, което се състои от гореспонанатното вещество. Следователно, той сега има вътрешната неформена мисловна същност, едно мисловно тяло и едно астрално тяло. Животните също получават такова астрално тяло, а растенията се отделят от съзнанието на Духовите на сумрака като самостоятелни астрални същества.

4. По-нататъшното напредване на развитието се състои в това, че съгъстяването напредва до състоянието, което наричаме **физическо**. Първоначално имаме работа с най-финото физическо състояние, с това на най-финия етер. Предшественикът на човека получава чрез Духовите на формата към своите предишни съставни части още и най-финото етерно тяло. Следователно, **той се състои от една вътрешна неформена мисловна същност, от едно оформено мисловно тяло, астрално тяло и етерно тяло**. Животните имат едно оформено мисловно тяло, астрално тяло и етерно тяло, растенията имат астрално тяло и етерно тяло; минералите се явяват за първи път тук като самостоятелни етерни форми. На тази степен на развитието имаме работа с **четири** царства: **минерално, растително, животинско и човешко царство**. Но наред с тях в течение на развитието са възникнали още **три** други царства.

През времето, когато животните се отделят от Духовите на огъня на мисловната степен (Рупа), Духовите на личността



също отделят от себе си определени същества. Те се състоят от неоформено мисловно вещество, което постоянно се свива на топка, подобно на облак и отново се разлива. За тях не можем да говорим като за самостоятелни същества, а само като за безредна обща маса. Това е **първото елементарно царство**. На астралната степен се отделя нещо подобно от Духовите на огъня. Това са сянквидни образи или схеми, подобни на представите на сънищното образно съзнание. Те образуват **второто елементарно царство**. Най-после в началото на физическата степен от Духовите на сумрака се отделят неопределени образни същества.

Те също нямат самостоятелност, но могат да проявят сили, които са подобни на човешките страсти и афекти. Тези несамостоятелни профучаващи, свистящи афекти образуват **третото елементарно царство**. За същества, които са надарени с едно сънищно образно съзнание, или за такива, които са надарени със съзнателно образно съзнание, тези творения на третото елементарно царство биха могли да бъдат възприемани като нахлуваща светлина, цветни снежинки, мирис, вкус, като всякакъв вид звуци и шумове. Обаче всички такива възприятия трябва да си ги представим като нещо призрочно.

Следователно, за Земята, там, където тя се съгъстява като фин етер от нейния астрален предшественик, можем да си представим, че тя е един конгломерат от етерна минерална основна маса, от етерни растителни, животински и човешки същества. Същевременно, изпълвайки междинните пространства и прониквайки в другите същества, там се намират създанията на трите елементарни царства.

Това Земено тяло е обитавано от по-висшите духовни същества, които по най-разнообразен начин упражняват въздействие върху споменатите царства. Те образуват, така да се каже, една духовна общност, една духовна държава и техните обиталища и работилница е Земеното тяло, което те носят със себе си, както охлювът носи своята черупка. При това трябва да се има предвид, че със Земята още напълно е съединено това, което сега е отделено като Слънце и Луна. Двете небесни тела се отделят от Земята едва по-късно.

„Висшият човек“ (Човекът-дух - Духът-живот - Духовното себе, т. е. **Атма-Буди-Манас**) на тази степен няма още никаква самостоятелност. Тук той още съставлява един член в духовната държава, а именно той е свързан първоначално с Духовите на формата, както една човешка ръка като несамостоятелна част е свързана с човешкия организъм.

С това ние проследихме процеса на образуването на Земята до началото на нейното физическо състояние. По-нататък ще покажем как вътре в това състояние всичко напредва по-нататък. След това пътят на развитието ще се влее в това, което бе казано относно развитието на Земята в предишните глави на Акашовата летопис.\*

Такива състояния на развитието, каквито бяха изнесени тук, като **безформено, оформено, астрално и физическо състояние**, които протичат в един кръг, се наричат в теософската литература **„глобуси“**. В това отношение се говори за един арупа-, за един рупа, един астрален и един физически глобус. Някои намират това наименование за неподходящо. Тук обаче няма да говорим по-нататък за даването на имена. Наистина важното не е това, а самите факти. По-добре е, доколкото ни е възможно, да се постараем да опишем тези факти, а не да се занимаваме с наименованията. В определен смисъл тези наименования **винаги** ще са неподходящи. Защото трябва да обозначаваме факти от духовния свят с наименования, които са взети от сивия свят, следователно можем да говорим само символично.

(Следва)

## Народно читалище Бели брез

е специализирано за приложение на български здравословни и духовни практики. То организира:

**Паневритмия с деца „Мама, татко и аз“**  
всяка събота 8.00 ч. TV кула, 9.30 ч. през гората,  
10-12 ч. в Градината на Изгрева

**Курсове за усъвършенстване на учителите по музика, физическо възпитание, български език, английски и руски език.**

**Уроци по пеене, пластика, балет, пиано, цигулка, флейта, китара, рисуване, паневритмия...**

**Прием в младежка паневритмична формация ОРФЕАНА.**

**Къде можем да играем Паневритмия:**  
- делник от 7 ч. в Южен парк откъм бул. Гоце Делчев,  
Централен кръг при TV кула, Западен парк  
- събота от 8 ч. Централен кръг при TV кула  
- неделя от 8 ч. над Симеоновските езера  
- през Август на 7-те рилски езера

За контакти: chitalistebelbrezi @abv.bg

Председател Елена Зографова 0885441154,  
секретар Кирил Станчев 0877194085,  
Румяна Ковачева 0894255801, orpheana@abv.bg

НАРОДНО ЧИТАЛИЩЕ БЕЛИ БРЕЗИ И ШКОЛА  
**ОРФЕАНА**

26.06.2009 г. петък 18 ч. Залата на НТС  
ул. Раковски 108 (на ъгъла с Кукления театър)

ЦИКЪЛ  
**МУЗИКА НА ДУХА**

БЛАГОТВОРИТЕЛЕН КОНЦЕРТ  
за издаване на  
ПАНЕВРИТМИЧЕН БУКВАР

по повод 145 г. от рождението на българския духовен  
Учител Петър Дънов – Бейвса Дуно

Вход с покани